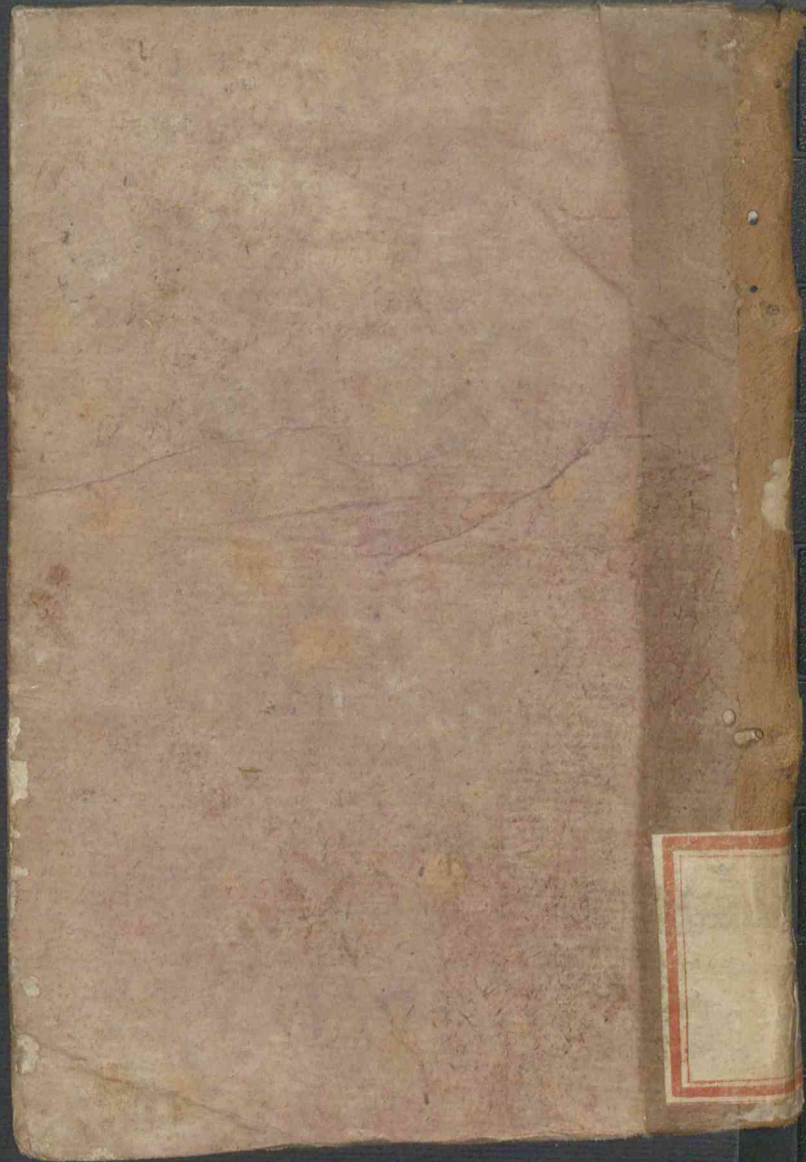

B

843.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 843.

הקוסים
הילדים
שיעם

ס במצות מוע' הוק'י בבתי ננסיות לפני יי צבאות להצלחת

הר והמלך: פראנציסקו סיקונדרו יום הוד

ישראל ייתירו על אהיהם היושבים במצור ובמצוק להגן

ל
ל

فُظَكَ
فَسَمِ

C

שלום אסתר

והוא פירוש נחמד למראה וטוב להסביל על מבלת אסתר
 מחדוסי ברפת וקסתי לייא אנסיס חכמיס רבומיס וראסיס
 כל קדוסיס כמבא כיד החכס הנעלה לתהלה כ'הר יצחק
 כ'רו בן הנכון וח'יד כהר מרדכי ברכון זלחה ולבקסת
 רביס ונכבדיס מתופסי התורה ברור הכסף לקח כידו
 וצוה להדפיסו קל מהרה , וגם הוא חכס ויכא טוב מעם
 ורפת ונמוקו עמו כמנ"חזו אמ מעמו בקבת חדוסיס
 סחרס מדעתו יזיח

פה קושטונינא

סואלים מפנימה לא נכתב סס ההויה

במבלה הזאת כמו שנכתב בסאר מפרי

הקדם ויס מי סתירן כי ככר נרמז בראסי תיכות ועדין

הקוסיא במקומה עומדת למה לא נכתב ככרור לזה תרן

ד' אן עזר' לפי סהמבלה הזאת היתה עתיד' ליכתב בדתי

פרס ומדי וסמא במקום סמוי'ת' סימוסס ע'ז סלהס כמו

סעסו הכותיים סכתבו אסימה וקסה לפירוסו דא'כ' אפילו

בדניאל ועזרא לא היה ראוי ליכתב כי בס עתיד ליכתב

בדתי פרס ומדי וע'כ'ז לא חססו לזה ונכתב כן היה להס

לעסות ולכתוב הנה מטעם זה יס מי סאר כי סס ההויה

לא יזכר אלא בנמיס סהין ספך הטבע כמו סהיה בדניאל

ועכניה אכן סה א'פ' ססכב ה' בה סכות גדולות ונוראות

ססס מסתה היין והריגתו סתי וכו' הכל היה לפי הטבע

לכן לא נכתב וזה לא יתכן כי בנמיס סנעסן ליסראל

במצרי' קצתס היו כפי הטבע ו'צ'כ'ז נזכר בהס סס ההויה

והר' מבן אמר סזה הגם נעסה בח'ל' ואין ראוי סיכתב סמו

ית' וקסה לפירוסו כי כל הנמיס הכתובים בספר התורה

נעסו בח'ל' וע'כ'ז נכתב וי' א סהיא רומה ברוב ענינה

למ'ת וכוזה יספיק והיכן רמוז י'א בכתוב ממקום אחר

זאין מקום אלא הקבה ואחרים אמרו בר' תיבא המלך

והמן היום וי'א כ' ופני'המן חמו' ונכתב כן לפי בהרסעיס

סהפכים מדת הרחמים לדין כענין מ'ז'ל בסמו'נה יד'ה'

סזיה ולכן נכתב ברמז כי אין ה' בה מיחס סמו על הרעה

ואני הדל יצחק גרסון הכותב אומר טעם נכון אם יר'
 בעיני יודעי דעת כי הן אמת כי שמו ית' לא
 ישתלם עד פרוץ פרוץ בעמלק כמ'ס מלחמה לה בעמלק
 כלו' כסם ההויה ילחם עמו ומדת הרחמיט יתהפך לאכזר
 לו עד שלא יסאירו עוללות ואזוהיה ביום ההוא יהיה ה'א'
 וסמו אחר ולכן אף שנהרג המן הרבע עדין נסאר מאותו
 זרע רע בעולם ולכן לא נכתב סם ההויה בפירוש אלא
 ברמז ואם תדקדק תמצא כי ביבא המלך כתוב סם יה
 וחכי הסם אבד עתיד להמלא כתוב כסם הרשע המן לפי
 סצתיד לינקס ממנו ומזרעו ולכן ו'ה כתו' בראש סמו והמן
 כלומר סם ההויה מיומן להנקס ממנו ולכן לא נכתב סם
 ההויה פה וא'ת הניחאלסם ההויה אמנס סם יה דכתיב
 כי יד על כם יה אמאי לא נכתב אממר סיתורן בקוסיא
 אחרת והוא אמאי לא נכתב סם אלרים וי'ל כי ישראל
 באותו הדור לא היו ראויס סיעסה להם נם ברין אסרזח
 מורה סם אלרים כנודע וכן סם יה כמ'ד א סלהבת יה
 וגם אתה ידעת סאלת תלמידי ד'ס כי לרבע ומה הסיב
 להם ולכן כיון באותו נם נעסה ברחמיס כמו סמכואר
 מדבדי מסה לאליהו ס'ל כלום ים ארס כסר א'ל ים וסמו
 מדרכי א'ל לך אמור לו סיעמור בתפלה ואני והוא נכתב
 רחמיס על ישראל וכו' ולכן כיון שלא נכתבו סלסה המס
 מטיבי צעד מטעם סאמרנו על כן לא נכת' סם אחר אפי'
 מהכנויס עכ והקמו עוד כי אס כונת המגלה הודעת

הנכם ימסיק במה שיכתוב איך קרה שהמלך גדל את המן
ומרדכי לא יכרע וכו' עד תסלנו הנכם על ידי אסתר המלכה
אשר נאמנה עם מרדכי וגם אשר הגיד על בנתנא וחרש
כי בעבור זאת עלה לגדולה אכן סאר הרברים הנכתבים
ללא תופלת כגון עבין קנין מלכותו וממסלתו והמכת' אשר
עשה ורוב עשרו וסרכיות ושתי ומיתתה נראה הכל מיותר
צי מה לנו לדעת אם נבא אחסורו את אסתר או אם הית
לן אשה אחרת קודם או אם הרבה אם לאו

לכן לע' ד' יבחק אסתר לומר שהודיענו כי כאשר אין
ישראל דבקים בה' וגבר יד עמלק והאומות ועבריהם על
ישראל כענין סאו' בסטוק עבדים מסלו ככו וכו' כלומ' מי
יתן והיה ימסלו עלינו עבדי המלך ומסרתיו אלה אותם
העבדים הפחותים אשר הם בגדר השפלות אשר פורת
אין מידם המסא אשר עליהם אותם מסלו ככו והמופת
פאחסורו שהיה עבד נכזה ורזה כמו סקראתו אמתו וכו'
ועלה לגדולה כעון ישראל וישראל ירדו לארץ בעונם
וכעון אבותם ואחרי כן עלו כמ' ס' זל כסישראל בירייה
תחתונה מיד הם עולים סנא' ונלחם ככו ועלה מן הארץ
וזה כיון לדעת' דוד באו דבקה לעפר נפטי וכו' כלומ' כיון
בדבקה לעפר נפשנו כלנו כאחד חיינו והעלנו מסיס היון
וקומה בעזרתנו כמו סכתבת בתורתך ועל' מן הארץ ח' ט
חייני כדברך וישן רנה לכנוע המן כישראל נבער מן
עולס וטעמא מפני שהנוגע בישראל כנוגע בכבת עינו

7
ית' בא'זל בחולין במסוק ונתתי נקמתי בארום ביד עמי
ישראל דוק וזה דעתי במ'ס' הוי אסור שבס' אפי' ר'ג' הוי
לאסור על אסר הם שבס' אפי' כי לא נתתי המטה בידם
אלא להנקם מהם והיות המטה בידם זהו זעמי והטעם כי
אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה וזה דרום גדול חזלי
כי מי ימית ידו במסית ה' ונקח ולכן כיון שזאת הרשעה
עמקה לבנות ישראל סיטון ביום שבת ערומות לפניה כן
מאת ה' בא עליה רעתה לבא לפני המלך ערומה כמ'זל
במסוק ביום המביעי וכו' גם אינו מקפח סכר טוס כדריה
כי להמן בעבור מדבר לנגדה אפילו סכוכתו היה לסוכ לו
לתת בתו כמ'זל אפי' ה' נתן אלרים סכרו והעלהו לגדולה
מאז ותחת אסר לא הכין אל פעולות ה' אסר עשה עמו
וגבה לבו להרע לעמו יבראל כזקנו עמלק וראה ולא לקח
מוס' לזה הודיע לנו כי בעון ישראל עלה אחסורו לגדולה
ונהרגה וסתי בדבר המן ונתבלבל הדבר לקחת את אסתר
מזרע מרדכי אל בית המלך לפי שאם ישלה מחשבת המן
להרע לישראל לכן סרס מכה בין רפואה פרוח לשמור
מרדכי בסער המלך לבטל עבתו הנכערה גם הודיענו
כי כמו שעל ידי מסתה היין בא הזחמה והמות לעול' כמ'זל
פרי סאכל ארס הראסון ענכי' היו ספחטן ותתן גם לאסה
ואל זה כיונו ר'זל באומ' גם וסתי הביע מעת זמנה לימת
סכא' ותאכל ותתן גם לאישה כן על ידי יין סהרג זרע
פעוכי וסתי ותמן וכא'זל המן הען אל תקרי המן אלא

המן העץ הרי סמאז נרמו מפלתם לכן באה אמתרו ותקנה
על ידי המסטה קצת הזוהמה בכודע גם הודיענו כי באר
צדק בארץ א' ע' פ' שהזב והכסף מחלקו של עסו כמ' זל
בפסו' והארץ נתן לכני ארם ע' כ' זים לאל ידו להסירו מהם
ולתתו ביד ישראל כמ' זל בהמן כי כל העושר אשר הבייל
והסירה מיר המן כחן שלים למרדכי שלים לחכמים שלים
לכית המקדש גם למרנו כי אף שאמו לבת ישראל שתבעל
לערל סנא' לא תתחתן כס א' פ' המאתה ה' היתה זאת להיות
אמתר נסואה לערל לתקן את אשר עוה שאול אביה שהבייל
את אגב כא' זל ע' כ' אבל מבארי המבלה כתבו
אופן אחר וז' הדיע כל אלה ההצעות לבאר
כי כאשר תקרנה לעם היהודים היושבים לעבדים תחת
ממשלת המלכות הזה כמונו היום ויבזור המלך ההוא לחכרי'
סובאינו מן הארץ אפשר שלא תקום עבתו למכות רבות א'
כי אולי היה המלך מקטני הארץ וירא לכפשו סן יקומו עליו
מלכי המכות למלחמה עליו להצילם מידו בסומעם הרשע
והאכזריות הגדול הזה ' ב' סיתחננו לו לאמר הוסיענו
ובטל הגזרה אשר גזרת אז אף סיהיה המלך גדול ימנע
מעשות זאת כי יקומו עליו אנשי מלכותו לאמר מחר יעשה
לנו כדבר הזה ' ג' אולי ימנע מפני ססרי המלכות יבינו
עליהם כענין בכל המלכות היום הזה המלך בוזר גזרות
ובריו לא יקיימו את דבריו בארץ ממסלתם וזה ימכך מפני
כי אין הקרים עם המלך לעשות כרצונו אמנם אם אורבים

אותו אפילו יבא להם נזק מזה לא יעבדו על מצותו ד' אולי
ינכלו כי יתנו סחר כאשר יקרה בכל המלכיות אשר גברה
ידם על ישראל כמו שמצינו במלכי יהודה אשר היו סולחים
להם כסף וזהב וכזה היו נמלטים ה' אולי יחשוב לאחדם
על חרון אפו שפלה באפו וכאם תקוט חמתו יאמר להסיב
אפו וחמתו ו' כי אולי יחשוב המלך על הדבר אשר הוא
עושה כי כן לא יעשה וישוב אחר ימינו מעשות כן וכאשר
לא תמצא אחת מכל אלה אין לפעם הכלה זולת רחמי השם
והנה להודיע לכל ערתי ישראל כי כאשר היו בצרה ההיא
על ירי המן הצורר לא היה להם א' מכל אלה וכזה יכירו
וידעו גורל התעוה הגדולה אשר עשה ה' עמהם להפליח
כי לוליה' שהיה להם איז חיים בלעום גם לא היה להם שום
כד להמלט על ידי תחבולות אנוסיות לא כתב כי המלך
הזה מלך מהודו ועד כום כא' ז'ל שמלך בכיפה הרי שלא היה
ירא ממלכי מביבין לב' אמר בימים ההם כסבת וכו'
שכבר נתעלה ויטב על כסא מלכותו זה שלם שנים ובזמן
הגזרה ז' שנים אשר אין פובה ומצפנף וכמ' ז'ל סעד עתה
היה ירא מהבטחתו ית' לישראל לפי מלאת לבבל שבעים
סנה אפקד אתכם וכו' מה שלא היה ירא עתה' על הג' אמר
במנת שלם למלכו עשה מסתה ונמשך מזה אהבה גדולה
להם בלבם באמ' המלך אחסורום קרא והזמין לנו מאהבתו
אותנו הלא ידעת כי רבות אהבו נסחתו מכלי קרוא כענין
אזניה בן חגית כאשר קרא לכל בני המלך באהבתו אותם

ולכתן הנביא ולבלמה לא קרא במנחתו אות' אס כן יבחימו
 עמו לבלתי עבוד על מצותו ועוד כי יראו לנססס פן
 יעבוד עליהם מלכים וסרים בעברו ויכריתם מן הארץ
 על הד' אמר בהראתו את עמר לומר כי כסף לא יחמוד כי
 רב לו ועל כן הוציא הוצ'ו גדולות כאלו ולא יאבה כי תרבה
 סחור כי הוא עסיר וכדיכ כמבוא' ככל הענין סלמ' והפקות'
 ועל הה' אמר גם וסתי המלכה להודיענו סהיתה מזרע
 המלכות וחביבה לו סכן סלח להביאה ערומה להראות
 העמים והסרים את יופיה וכסמיאנה אמילו סהיה דבר זר
 להרבה כי טעם מ'אונה היתה מפני היותה בת מלכי' וגנאי
 לה לבא ערומה וע' כ'ז הרגה סכין סעלה במחסבתו לא
 הציב ידו מבלע ולהמיתה' ועל הו' אמ' ויקבוק המלך מאר
 כי פס היות טעם נכון למרכיות ומתי לא נכנס באזניו ולא
 סקט ולא נח עד כלותו אותה ועד הקיס חמתו כמ'ס' ויאמר
 המלך להכמי' ודבר זה פולה יפה לבא אל כונת סכ' המגלת
 ניהי בימי נודע הוא כי המלך המולך בירום' אביו
 בוראי כי המדינות הקרובות ייראו ממנו יותר
 ממה סירי' וויפחדו המדינות הרחוקות אמנס אס לא בא לו
 המלוכה והממסלה בקנין כי אס בכחו וכגבורתו סהלך אל
 מדינה א' ולכדה ונסה אל מדינה אחרת וכנסה אזוראי כל
 המדינות הקרובות והרחוקות יפחדו ממנו כולס כא' בסות
 ויעשו מאמרו ויקימוד דברו חכף ומיד מפני הד' ג'אוכו בקומו
 לערוך הארץ והנה ר'זל אמ' ממלך בזרוע זה דקרקו באומ'

11
הוא אחסורום המלך כי מלך פניהם בע' כולא כא לו כירום
אלא על דר התוקף וההכרח כענין אומ' כסבת המלך וכולי
אמר זה היה בסנת פלם למלכו שלא נתייטב בכמא המלכו'
ער ג' סנים לפי סנכסם בעל כרחם וכדרך זה יבא על נכון
או' מהרו ועד כוס כי כמו שהדנו וכוס קרובים לו בערך
היראה והפחד אמר היו יראים ממנו כן היו יראים ממנו ק' כ' ז'
מדינות וזה הוראת היות הנס גדול כגם הרחוקים ממנו
יגורו כמפני חרב ויפנו כל מה סיגזור עליהם וספר הכתוב
בי עשה המלך מפתה גדול להודיענו גודל הנס כי כיון ס
ס היו אוכלי לחמו בודאי שלא יקומו עליו כמ' זל במסוק אמ'
אויב ארדוף אסיג סכסח לנכסם כיון סהיו עבדיו אוכלי
לחמו לא יעיון פניהם להלחם עמו הראיה כי ישרא' היוכחי'
ממכרים מזויני' י' באווע' כו סחרו כראותם סרדפו אחריה'
לפי סהיו ארוניהם ואכלו לחמם ע' כ' לא היה להם לב להלח'
עמהם אף סהיו באים להורגם וא' כ' איס' גס סה לא יקומו
הסרים לעזרת ישראל להבילם מירו מפני סאכלו לחמו
כענין אס רעב סונאך האכילו לחם כלו' האויב והסונא לא
יטו אל הכצע כי אס כאמר אין לו למלא בסנו ועל כן
באמר יאכילהו ויסקהו לא די סלא יגזלוהו ויהרגהו אלא
יאכהו כענין האמו' כפסוק נתח סמחה בלכי מעת סגזרת
למעלה סדגנס ותרוסס ירבה וזה לסכות רכות א' האמורת
כי כאמר יסכעו וילינו לא יטו אחרי הכצע כ' סהם עמלים
כדגנס לעצמי ולמחיתי ואני בסלו' עמהם מכר היותי קונס

מהם את דגנם ^ב הג' כי בזה אני מכיר אהבתוית' עמי
 וזהו הפך עמהם כי משלם לסוכאינו אל פניו להאכידו גם כן
 הכא בודאי שלא יקשרו עליו מצד הכלם בטיה' כמו שאמרנו
 ואמר ימים רבים והזר ומרעם סמנים ומאת יום אבל הוא
 ע'ר רבים קמים עלי רבים בקומה רבים כחכמ' ורצה בזה
 לשכח גדולת המלך כי עשה המסטה כימי הקיץ שהם ימים
 גדולים ועכ'ז נמשך סמנים ומאת יום ועשה המסטה במקו'
 במה משמח האוכלים סם בחצר גנת ביתן המלך אשר
 בודאי לא ימצא מקום יותר טוב ממנו ועשה מכאר גדלו
 ורוב עשרו ואמר חור כרעם והסקות בכלי זהב אשר לגבי
 העומר כי רב הוא אמר חור כרעם ולגבי המסטה אמ'
 והסקות בכלי זהב' או העומר היה כי במקום אשר עשה
 המסטה בחצר גנת ביתן סם עשה לנוי ולומי בית דירת
 מחור כרעם' והסקות י'ל למה לא הזכיר כלי המאכל כמו
 שהזכיר כלי הסתיה גם י'ל אמאי אינו מוזכר האכילה כמו
 שמוזכר הסתיה וי'ל שלא הזכיר אלא הסתיה אמר באמצעו'
 היין בהרגה וסתי ולהוראת הנם נכתב הסתיה כי תחת וסתי
 נכנסה אסתר ומטעם זה נזכרו כלי הסתיה שהיו כלי בית
 המקדש כמו'ל סלקחם ל'כ' ועל ראש בת בנו נזרקה חמתו
 ית' או לפי שהסתיה הוא דבר של כבוד אם יסקם בכלים
 באים ויפיעם ע'כ נזכרו מה שאין ראוי שיזכרו כלי המאכל
 שהוא דבר של גנאי ואינם עמויים לכבוד כי אחרי כלות
 המאכל נשארים נמאסים וכעורים מה שלא יסול המיאום

בכלי השתיה ואמר וכלים מכלים סונים אמר שהיה
הסינוי כי תוכיות הכלי והוא מה שבפנים היו מסונים משאר
כלי המלכים או יאמר שמביאות בורת הכלים הללו ודמות'
לא נמצא בעולם ד' מ שהיה הכלי עשוי כדמות נשר וכיובא
ולפי שלא תעלה על דעתך כי מאיז היות לו יינות מסוכחים
על כן הורה כחן ומעלתו בכליו למען לא יורגש רוע היין
בהיותם עסוקים בראותם יוסי הכלים ודמותם לז' ויין
מלכות רב כיד המלך כמו ל' ו' ו' אמת הוא ויציב שהכלים
והיין סוים במעלתם אכן לא כל אדם יבחה מאותו יין
ובאותם הכלים לז' א' והשתיה כדת אין אונס בזר שלא
ימתין הקטן לברול לסתות אסים לו במא
כי הרעות נתונה לסתות כל א' בזמן פירצה ומאי ז' יין
סתאוח נפסו ובכלי שיחפון יוסי טירו ויקחנו ויסתה ולא
יתכיים כי כן בזה המלך לסרים ולברולי שימחלו על כבודם
לעשות כרצון איס ואיס ו' א' ל' כי לכל זה לא זכו אלא
האנשים ולא הנשים לז' א' גם וסתי המלכה עשתה מסתה
נשים ו' א' גם ללמרנו יתרון מעלה מסתה הנסי' על האנסי'
בתוספת טובה הן בכלים ויינות וסלתות וסמנים ולמען לא
יתעה התועה לאמר כי מעט זה נבזרה עליו סתמות על
עשותה המסתה שלא מדעתו לכ' א' בית המלכות אמר למלך
אחסורוס כי במאמרו וברצונו עשתה מסתה נשים ו' א'
כי טעם והבקות בכלי זה כו' חור כרפס כו' להביא את
וסתי כו' טרצה להורות להם כי ג' רכרי' אמר מאריכי' מיו

149
של ארם כולץ איתגהו ביה דירה נאה חור כרמס כלים נאים
והסקות בכלי זהב אסה נאה להביא את נסתי להראות
העמים והשרים את יופיה ביום הסביעי' ללמה לא
שלח בעדה כי אם ביום הז' אמנם לפי שבשאר
הימים לבו כל עמו עד מלאת ימי המסחה כי לא ידע אם
יוכל לצאת מיריפי פיות הברני' במאכליו ומסתיו ע' ככאסה
במר המסחה ביום הז' שלא היה לבו טרוד בעין הסעודה
איך יבא ויעלה שלח להביא לכניו אל יפת העין ותמאן
בדברו לאמר איך לב' סכות א' שהית' עם הנסים ואין
כבודה לצאת מעמק' הב' שלא היה לה הקדמת ידיעה
ב' או ב' ימים קודם להתקדם עצמה אכן פתאום פעלות יינו
שלח להביאה' ג' ששלח בעבודה עם השרים אשר לו
היה נאה ללכת להביאה ולא עם פחותים ונבזים בערכה
ואעפי סכונתו לא היה אלא להורות שהיה לו אסה נאה וזה
מלימות ומעלת האסה היפה לבא כאמר היא עומדת מבלי
קיסוט כי ממש ידעו ויבינו מה יהיה גדול יופיה כסתתקסם
ועכ' זו הודיע הכתו' גדולת אותו רבש כי לא הרגה מיד וספך
חרון אמו עליה אלא וחתו בערה בו ובקרבו ולא רצה
לחמיתה כי אם ברין ולזה ס' ל' ויאמר המלך לחכמי' אויאת'
עכ' שהיו לה מענות חזקות למיאונה עלה עסן כאמו על
אמר יצא הרב רמסין סתבא ולא באה ולז' א' וחתו בערה
בו בסכילו על קלא באה על פיו כי בלחה דעתה שלא היתה
מחסיבו לבלום' ולע' ד' יצחק לא נתמלא חמתה אלא על

אמר אמרה כי הוא יבא לרבלה למענה זו' אבוכי אם אמור
תאמר סיפלה למענה שרים רבים ונכבדים מאלה לא היה
מתכעם וכביאורי לאחסורו וסקריתו מרדרו הארכתי
ע'כ' אז ויאמר המלך לחכמי' במטו מכס כי עם שהשעה
והעת והמזל מכריח מתמות עכ'ז עשה תעסו עמי חסד
סתביחו המספט סיפסויה יודעי דת ודין אתם בעצמכם
בזרבי עליכם שתקריבו דינה לפני כל יודעי דת ודין או
יאמר להסך סגור המלך על ההכמים יודעי השמים והסמ'ו
שהם יראו תהלה אם מיתתה כפי המערכה ואם יראו שאין
השעה כנברה אז יוכב ויעמוד מספטה אינה לפני יודעי דת
ודין ומלת לפני כמו ותפת לפנים אהיה ונדרסת לפנייה
ולא הריה' או אפשר סגור שלא ירינו דינה על קו הדין
ויקוב הדין את ההר אלא בזר עליהם שירינו
ויקרבו הדין אל המיבוע כיון שהוא דבר המלך וז' כי כן
דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין והקרב לדין וזה טעם
שמיכות והקרב אליו' או אפשר שהוא כתיבת טעם למה
לא דין דינה כאשר יראה בשנינו לז' כי חק ומנהג ובימוס
קרום כי דבר המלך לא ירינהו המלך כי אם יודעי דת ודין
או אפשר שאמר המלך לחכמי' כי עם שזה דבר הנובע לו
ומי יבע בה ונקה אשר מחק המוסר לו יאתה לדין דינה
למען לא יקרה להס נזק כאשר היה במבואר לפנים עכ'ז
אני בזור ויאמר שתעמוד מספטה לפני כל יודעי דת ודין
והקרב אמר יבחק מה שלא אמר והקדוכם

הוא שבא ללמדנו שלא היו סוים כי כל אחד קרוב יותר
מאחידו עם המלך ולהם פטר הרין ניתן כי היו קרובים אל
המלך וידינו הרין על מתכונתו כתאותו ורצונו של המלך
ובקטת ויהיה סוד ביניהם ולא תבלה חרפתה בקהל עמ'ו
מריב כעמו עמה גזר המלך כי לעת כזאת יעברו על
כבודם וידון דינה בפני כל יודעי דת ודין בפומבי ומאת ה'
היתה זאת לסאול כדת מה לעשות ולא אמר כדין כי הדין
והסכל כותן סאינה בת מות כי היתה בת מלכ'ועם הנשים
בשולחן ולבא ערומה לפני האנשים כא' הנכלות לא יבדק
לכן אמר כדת מה לעשות כל'מה הוא הדת והנימוס בדבר
המלכים כסקרה דבר כזה ולא יחסיבו את דברו אז כאשר
ד'א' המן דבר המלך נחץ מ'ים למען לא יחסמו לכבודה אז
ענה המן עם היותו קטן סבהם לכבדה טרם סינחם המלך
וישוב מדברו ומאמרו בעוד חמתו בקרבו ויען ויאמ'מוכן
לא על המלך לברו עותה כלומר אתה חושב כי להיותנו
קרובים אליך נחוש על כבודה לכך לא כן ידמה כי אינ'ם
במלום עמה סיבקס אהבתה והבלתה כי לא עמיתה מעשה
סנגע במלך לברו כי גם על כבוד כולם עותה לז'א ויאמר
ממוכן לא על המל' בהיותו הוא והי' לבד בסת' עותה למען
תחסוב סאנחנו נסתיר חרפתה כי היא עותה לך בפני כל
הסרים כן ראו' שתבלה חרפתה בפני כולם כאשר אמרת
לפני כל יודעי דת ודי' וגם אכחכו נהיה בקטרונו עליה ונחו'
על שלבוך ולפי זה מלת לברו נאה כי היתכן שהמלך מחל

על כבודו והוא יבקש וישאל כבוד הסרים או אפשר לנמ'
עוד לעד יצחק כי לפי ממזכר ראה שהמלך מחקם להציל'
ממה שאמר בדת מה לעשות במלכה ובתי כלומר סבס
לפניהם בחינות רבות להצילה א' היותה מלכה ב' היותה
ונתתי מזרע מלכים ג כי אם לא עשתה מא' עם היותו מלך
הוא על סמלה להביאה ביד הסרימי' שאין כבודה לבא עם
ד' כי לא שלחתי למענה עם סרימי' או סרימי' אלא ביד
הסרימי' הנמצאים לפני מקרימי הסרים אחר באו עם
בשותיהם תחת ארבע הכות הללו לאו בת עונמי' היא ע' כו'
הראו ה' תחזו ר' יס' לה אכס' בדבר זה אזתם המן
בדברו שאמר איך עלתה על לבה והוציאה במיה שאני אלך
להביאה כמו שאמרתי לעיל אצל וחמתו בערה בו על כן
קפץ ואמר לא על המלך לבדו טרם שיענו החכמים יודעי
העמים או יודעי דת ודין ויאמר לא על המלך לבדו עותה
כלום בקוראך עבד קטן ממזבלי אורות הסוסים כמ' זל לא
בכבודך נגע כי אם על כל הסרים איך כמו עליהם למלך
למי שהוא עבד ומטעם זה אין ראו' סיסים המלך מגמת פניו
סוס טענה להצילה אף אם הסרי' יעברו על כבודם וימחלו
לך דע לך כי יבא דבר זה שאמרה המלכה
על כל הנסס ויבזו את בעליהן לפניה' לעיניהם ות'מרנ' מה
אתם ומה מלככם כי הוא עבד ואתם עבדים לו ומזה לא
ימסך תועלת אחר כי אם סיקומו עליך ויהרבוך לכן המת
אותה וכוזה תנכל ממותו' א' כי יבא דבר המלכה כלן' יתפרס'

בפולס וכפרם כפי הנשים דבר מדברת המלכה וקראה לך
 עבד והיא נפשתה כרה וחסובה וז'א דבר המלכה ולא אמר
 דבר וסתי כו' כי דבר המלכה יבא על כל הנשים להבנות
 בעליהן כפיניהן כי תאמרנה להם המלך החסודו' עם היוזו
 מלך אמר להביא את וסתי המלכה להתפאר בה ולא באה
 כלו' והיא לא רצתה לבא ולכבדו מטעם שהיא עבד הנחנו
 איך נכבד אתכם טאתם עבדי העבד עמא תאמר סתהיה
 לך סבלנות לבתי יבא מפייהן הדבר האמור עד עומדן
 בבתייהן וארצותיהן לז'א והיום הזה כלו' ביום
 זה תאמרנה סרות פרם ומדי אשר סמעו את דבר המלכה
 כלו' סקראה לך עבד והיא עלתה למעלה ראם כמלכה בת
 מלכים וזו החרפ' והבזיון אשר סמעו והבינו יאמרו לכל סדי
 המלך כמ'ס וכדי בזיון זה לעורר עליך מלחמות רבות
 עד כלוחך מהעולם ז'א וקצף לכן אם ירצה המלך טובו
 וחייו ולשמור נמסו אל יחסיבנה ככת מלכים אלא כאחד
 הנבלות ז'א אם על המלך טוב כלו' אם ירצה
 המלך להיות מלך ולהקנות טוב וסלמות זה בקנין צריך סיבא
 דבר מלכות מלפניו ואל ידינה כמלכה ויכתב בדתי פרם
 ומדי כל המעכה אשר עבתה ולא יעבוד המלך וימחול על
 כבודו אשר לא תבוא וסתי בא' הנשים לפני המלך אלא גזור
 עליה סתבוא עכ'פ לפניך וסם לפנייה לעיניה יתן המלך
 מלכותה לרעותה הטובה ממנה כלו' למי סמעלתה וסלימות'
 בא' מצדה ולא מצד זרעה ומספחתה כענין הלכה סיאומרי'

בסמוך הלך ילך ובכה נוסח וכו' וע"ז ונסמע פתגם
 בו' ואז וכל הנסים יתנו יקר כו' וייטב הדבר בעיני המלך
 והסרים כי ראו מדבריו צורקות וברעת דבר אז עם היות
 שממוכן קטן סכמרי' ויחיד בפני רבי' והיה מהראוי שיחקור
 זרע המל' מפי חכמיו ויודעין אם יאמרו סלס כמוהו ויסכימו
 כעצתו עכ' זה הודיענו הכתוב כי עשה המלך כרצ' ממוכן ולא
 פנה אל הסרים האחרים כמדובר זה דעת ייבחק

אמנם מכארי המגלה אמרו דרך אחר על מה בטח
 הרשע הזה להסיב אל המלך קודם שיגלו חבריו
 היותר קרובים אל המלך דעתם בדין זה ואמרו כי אלוהי'
 ראי פני המלך היו יושבים ראמונה במלכות קודם שימליך
 עליהם ולכן כיון שמתחלה היו סרים וחשובים ע"כ בסת
 במלך שלא יקפיד בזה ע' כל ואני אומר כי לזה ענה ואמר
 לו ארוננו המלך אתה אמרת כי בטוב ההתבוננות יתבונן
 מהמלכ' לא מרדה בדר מה יען סלחת למענה ביד הסריה'
 ולכן סאלת בדת מה לעשות אסיכך ואו' לך כי לא על המלך
 לבדו עותה כשמיאנה ולא באה כי על הסרים עותה על אשר
 לא עשתה מאמרך כי כבודך כבודם וראוי להם לחוש על
 כבודך ועל כן קם ואמר דבר זה סם בפני כולם למען לא
 יבקסו לה זכות מאחריו וז' א' ויאמ' ממוכן לפני המלך והסרי'
 אשר יספיק כמה שיאמר ויאמ' ממוכן תמות כי יבא וכו' ממה
 שהארי' הכתו' דברי' לכאור' לכלי צורך אינו אלא להודיענו
 כי סם פניו הרשע הזה לנבדה ויאמר למלך אתה חושב כי

לא עושה וחטאה וסתי אלא לך לבדך לא כן הוא כי במרוץ
בך מרדה על כל הסרים ועל כל העמים וחייבים כלם כא'
לדרוס כבודו ועל כונן כי יבא דבר המלכ' כו' להכזו' בעליהן
סתאמרנה להם למה לא חששתם בכבוד מלככם ומה היא
גדולת מלך זה כי גזר להבי' לפניו את וסתי ולא באה ועסת'
כרכונה והצלית' והיום הזה בעצמותאמרנה את דבר
המלכה לכל שרי המלך כי אפילו לנשים הגיע
על כון המלך וחששו על כבודו לכן אם על המלך טוב ע' כ'
אמנם הם אמרו כפי דרכם כי להיותו שר וחבוב לפני מלך
מלך עליהם ע' כ' הסיב ואמר אתה נתת הנכס לך על מילונ'
על אשר שלחת בערה ביד הסרים והסרים אין ראוי
סיגיחו אל זה כי יבא דבר המלכה על כל הנשים להכזות
בעליהן בעיניהן ולא יאמרו טעם מילונ' על ססלח להביא'
ביד הסרים אלא יאמרו המלך אחסורום סלח להביאה
ולא באה ולא יזכרו סבת עכובה מלכא ואין צריך לומר כי
בהאריך הזמן עליה לבעליהן יספרו ועלימו מעיניהן סכו'
עכובה אלא והיום הזה כלו' כזה היו' הן כשורן הנח תאמרנ'
ולא באה וכו' ובסס הרי טו' ל' אומ' כי היום בעצמו
הוא מה שתאמרנ' הלא זכרתם יום פלו' סלח החסיב'
המלכה למלך וכו' או יהיה גזרת כתוב והיום הזה מ' ס'
במפוחי כזיון סתאמרנה להם כדי לכס הכזיון והחרפה
הזאת ססלח וכו' אם על המלך טוב כלו' סורת הדין
בכל אשר אמרתי מבלי סנסקיף בותן להמיתח

למאן עצה ממך אמנס בחק המומר ויראחך עלינו סאלנו
ממך רשות וז'א אס על המלך טוב ויראה בעיניו טוב הרבה
אמר אמרתי יצא דבר מלכות מלפניו ולא תקרא עוד מלכה
כי אס וסתי כלן' כיון סלא באה בכבודה כמלכה לפניו תבא
עזה כא' מן הסוק וז'א ולא יעבור רסעוטה ורוע פעולותיה
סלא לבא אלא סתבא ככזיון ובקלון ולזה קראה וסתי ולא
מלכה ויאחרי היותה לפניך מלכותה כלן' כס המלכות אמר
היא לא זכתה סתקרא מלכה כמ'ס יתן המלך ויסיס סס זה
לרעות' הטובה ממנה סתהיה טובה מצד ראותה מה סנעס'
לופתי או ולא יעבור יסוב אל מ'ס ויכתב בדתי פרס ולא
יעבור הכותב כי אס כה יאמר הרבו את וסתי על
אמר סלח לה המלך סתבא ולא באה ולא יסיס ויאמר כי
המריסיס אלא סתס ולא באה וז'א ולא יעבור אמר לא
תבא או יאמר אפילו סירבו עליה מתחננים לכקס על
כפסה מלפניך אל יכנסו דבריהם באזניך אפי' סתבא
לפניך ולזה יס ביעבור אתנח ואמר לא תבוא הוא ד'א כלן'
ויכתב רסעתה וענסה ולא יעברו דברי אחר מצד
המתחננים ומ'ס סתבוא לפניך בס עתה סמע בקולי איעב'
אמר לא תבוא עוד לפניך אלא ומלכותה יתן המלך לרעות'
אמר תהיה טובה יותר ממנה ואולי כיון בעצה זו סלא תבוא
לפניו לפי סלא יביט אל יופיה ויכמרו רחמיו עליה אלא אמ'
לו ומלכותה יתן המלך לא' מהעומדות לפניה ולמדה ממנה
דרכי כרכי המלכה וז'א הטובה ממנה ונסמע סתגס וכו'

בי רבה היא כי משמש כמו אש' מי כלו' ישמע בכל מלכותו
 אש' מי שהמלכו' גדו' ורחו' הוא כי מלת רבה יחזור אל כוללו'
 ארצות המלכות או יחזור כי רבה היא אל השתגם כלו'
 ישמע השתגם בכל המלכות לפי שלא היתה ראיה
 שתמות ועב'ז המיתוזה לזאת המכה ישמע השתגם או כי
 רבה יסוב לנסתי וה' ש' וכשמע שתג' המלך ומאמרו לא
 יסוב אחור כי רבה היא המלכה ועב'ז נהרג' בעכו' שמרדה
 ומזה וראי ימסך כי כל הנסים יתנויקר לבעליהן כי כאשר
 תשתרר האשה על בעלה ממני שהי' בת מלכ' אף הוא יסוב
 לה הטובה את מוסתי ועל אשר לא שמעה בקול המל' נהרג'
 ויטב הדבר בעיני המלך והסרים בעבור שהעצה כוללת
 לכולם וקבל המלך מאמרו אבל לא כמדד שאמר
 שהוא אמר ומלכותה יתן ואחר סיקח אחרת וכשמע שתגם
 והמלך עשה להסך כי בתחלה שלח ספרים להיות כל אים
 סורר בביתו ואחר הרברים האלה גזר שיבקשו לו נערות
 ולכף אמר כדבר ולא אמר דבר וכו' וישלח ספרים
 אל כל מדינות המלך ממה שעשתה וסתי ואת
 אשר נגזר עליה למען יהיה כל אים סורר בביתו אבל לא
 בכתב שיהיה כל אים סורר בביתו כי אין כבודו זה הכרוז כי
 מי הוא זה ואי זה הוא אשר אינו סורר בביתו ועם זה למד
 להיות תשמע במקום בעבור ואו' ששלח האברות ועם זה
 ימסך שיהיה כל אים סורר כו' ואמר ומדבר כלשון עמו לפי
 שמהב בכל והארצות האלה הוא להיות הנסים מכמות

בשרן מכף רגל ועד ראם וכארץ כוס ויהודו כורבות הנשים
ללכת חסופי מת ערות הארצות האמורו ועל כן כיון שוספתי
היתה מבבל לא רצתה לשנות מנהגה הטוב בעיני אלים
ואדם ע' כגזר שהאמה תנהג כמנהג לסון עמו לכל דבר
שיאמ' לה בעלה ולא תעשה כלסון עמה ויהיה תבת ומדבר
במו ורעו כבשים כדכרס ומה שסלה אל כל מדינה ומדינה
ככתב' למי שלא ימסך קצת נזק למלך כיצטרכו כולם לרע'
לסון המלך וילמדו כולם לסונו ויהיו כולם שפה אח' ודברים
אחדים ועם זה ימסך לוקצת קלון שיאמרו שאין לו סלטון
וממס' אלא על לסון א' לכד ע' ככתב אל כל מדינה ומדינ'
ככתבה למען לא יסנו את לסונם וזה הפי' זר בעיני כי
אחסורוש מלך בכיפה ומי יאמר לומה תעשה למען יבוס
כמו שאמרו מבארי המבלה אמנס לרעתי יבחק יבואר כל
הכתוב בדקרוק קסן והוא שהי' לל ויסלח ספרים אל כל
מדינות מלכותו מאי המלך אכן אפכר כי כיון שראח המן
סיסרו דבריו ומוטבותיו כדת נתונות מד הוא סלה כפרים
אל כל מדינות המלך כי בניו היו סופרי המלך וע' כ להודיע
גודל בניו שהיו יודעים לכתוב סכפים לסון גזר עליהם
סיכתבו אל כל מדינה ומדינה ככתבה' ואל כוללות עם ועם
בלסונו ומה סיכתוב בתוכן הוא להיות כל איש סורר בתוך
ביתו כי אם אמור יאמר לה סתעמו' ערומ' לפכו לא תמאן
אמנס בחון לא תסמע אליו לצאת כן ערומה ומדבר כלסון
עמו סימסול באסתו סתלמוד לסונו ע' כ אחק הדברים

האלה ספר הכתוב כי כל מה שפסה היה מבלי דעת כי כאשר
שכך חמתו זכר את וסתי סהיתה היפה בנסיס ואת אשר
שפסה סהין לה חטא מספט מות מפני הסכות שאמרנו ואת
חסר נבזר עליה בלי עון כלל אז תכף ומיד אמרו לו נערינו
ישקנו למלך לפי שעה נערות בתולות טובות מראה ואח"כ
ויפקד המלך ויקבצו כתנועה לקבץ לר' סכות א' כי אם
ישתל בנות מלכים העלם יעלימו אותן מעיניו לז' א' סכריז
ויקבצו את כל הנערות מיוחסות ובלתי מיוחסות וכאשר
ירחו הסרים והמלכים כי לבו לא נכון עמם במה שלא סאל
בנותם פנים אל פנים הם בעצמם יביאום עד ידו לכל
ימלא חמה לנבדס' ב כי וסתי היתה יפת תאר ויפת מראה
וחפי' יביאו לו היותר יפה סכעולם לא יסקום לבכו כי יאמ'
יותר יפה מזאת יש אלא סאתם מעלימים ממני' ג כונתם
היתה להרע לבנות הסרים כי הנערה אשר תיטב
בשינוי תמלוך תחת וסתי והאחרות תהיינה יוסכות בקרן
וית אלמנות חיות ולז' א' ויקבצו את כל נערה ד' לחרף
ויבדף לכל הנסים וע' בא ויפקד המלך סקידים סהיו סוקדי'
וסוהלים בכל הבתים למען לא יעלימו האנסי' בנותיהן ולכן
ויטב בעיני המלך אבל לא בעיני הברים ויעם כן בסלימו'
כמו שאמרו לו לא נפל דבר א' מ' מ' ארצ' וע' כל א' אמ' ויעם
כדבר ה' אלא ויעם כן לכון אל האמור וכו' אים יהודן
בבמ' אמרו קרי ליה יהודי וקרי ליה ימיני
אלא מכר אמו היה מיהודה ומכר אביו סים מבנימין וכונת'

25
בזה להורית גדול האים הסלם בייסמח אביו ואמו ב' ע
בהיות להם בן ממלא מקומ' בעה' זועם היותו בכוסף וכב' לו
היה לו חויה וז' אים יהודי היה וכר' זכתתי בביאורי לתור'
אמר קראתי מכתבם ה' אלל פסוק ויבא יעקב מכאר סבב
סאז'ל והלא כמה חמרים כמה במלים יבאו אלל כיון שהיה
בשיר הוא הודה הוא הדרה יבא מסס כו' וכך ותבא מן התקו'
וכו' וכמו זר נחשב בעיני הכנת המאמר הזה כו' ל' ה'
וכי אים יעקב יבא יבחק ורבקה לא יבאו ואך אמרו סכיון
סיבא מסס פנה הורה ועוד מה כונת רז'ל לרמותו פס
החמרים והבמלים כו' ועוד בסלמא ליעקב שהיה צדיק
ויבא מאי' סייך ספי לו' כיון סיבא יבא הדרו עמו אמנס
ביעמי שהיתה אשה ויבאה מלאה ופיתה סכה מח'ל אל ארץ
יהורה סבולה ובלמודה איך אמר וכן תבא מן המקום חכך
להכין זה צדיך לדעת חכך ככיסת האור לבית
כסיס לה ב' חלונות כמון אים יהיה לה ב' וכסרע אים החלון הב'
גדול כדמות פתח כי ודאי אים יבתמו אותה תחשכנ' מרשות
עיני היוסבים בה ע' כ אף שהיו נסארים בארץ יבחק ורבקה
לא עדיפא זכותם כולי האי כי יבחק היה גומא וחשוב כמת
ורבקה היתה זקנה ואחו' לכך אמנס יעקב היה שלם מכל
צדיקו וע' כ כבאתו מן העי' פנה הדרו והדרו ממנ' וזה הכריתו
לרז'ל לאומרו מרנכתב ויבא אחר סככר אמר לעיל וילך
פרכה ארס ועוד מי כהחכס ויודע פסר דבר סאמור לסמוך
פל הנט וללכ' יחירי כי יעקב אבינו וא' כ איך אמ' יבא סלסון

יחיד ועמו יצאו כמה חמרים וכו' ואת'ל סאינס סוים לו
 ויחך תזכירם התור' והלא הולך את חכמים יחכם וכו'ל כל
 תפל' סאיץ בה מזרעו של ישק' אינה נקבלת ולמה כיון סהיו
 הולכי' עמו למה לא נזכרו אס לסלימו' ישק' סלא יצא יחדי
 אס ללמדנו סהמסתתף עס הדרי' מאוסר מרלא אמר אלא
 ויצאו וכו' בא ללמדנו סיביאת הדריק מן העיר עוסה רוסס
 ולא ישקב לכדו עסה רוסס סהיה אים סר וחסוב וכו' יוצא
 לה'ל אלא אפי' האסה הדקת עס היותה בה'ל עסת' רוסס
 כי הב'ה היה מסדר המערבה ומספיע לאותו מקום בעבורה
 וכיון סיבאה עסקה רוסס וזה הודיענו הנביא סמואל
 באומר ונתצא וגם באומר אסר היתה בלסון הויה
 בן סה כיון סמרדכי היה סלס היה הויה לסוסן וגם
 לאבינו ולאמו ולזרעו בענין יסמח ישראל בעוסיו ולכן נכתב
 כל הכתוב הזה ולפי סכסבלו ישראל מירוסלים גלתה סכיפ'
 עמהס ע'כ'גס הוא נבלה עמה וז'א אסר הגלה והודיענו
 מאי זה מקום לרמוז לאמור עס הגלה הלא היא
 הסכינה ומרכבתה האומה ישראלית אסר הגלתה עס יכניה
 מלך יהוד' וכיון סמל' יהודה נבלה גס מרדכי סהיה מיהודה
 הגלה עמו ויאמר אסר הגלה כ'מ'ב לרמוז אל הדרוס סאמ'
 למעלה אכל עבדים מסלו ככו וכו' והודיענו סלימות אותו
 כלס סהיה אמן את הדסה ז'א ויהי אמן את הדסה כלו'
 דקת כמואו רומה להרס אסר למדה ממעסיו
 כיון סנאמנה עמו לדרו כמז'ל בת דלובת דרו והרמוז סהיתה

יונקת תורה ומצות בהיותה עם מרדכי כי אין לה אב ואם
 שתלמוד מהם גם הודיענו כי לפי שהיתה סלימה בגופה
 ובמדות טובות ע'כ לקחה לז' לכת או לבי' למען לא יתעללו
 בה הרשעים הסבאי' אשר סבאוס עד כה דכרי יצחק
 ויהי בהשמש מבארי המגלה אמרו כי הכתוב הזה בותן
 טעם לשבח כי זאת הנערה לא היתה חפצה ורצונה
 לבא טעם כי זרע הקדש לא יתערב עם ערל וטמא אלא
 בהשמש ובר המלך ודתו למרחו' קבצו נערות רבות ותלק'
 אחר בתוכן בע'כ והודיענו הכתו' כי עם היות מלוקה ע'כ
 ולא היתה ראויה למאת חן ואשר לפני המלך והיתה עבוכת
 לב עכ'ז ותיטב הנערה כשיניו יות' מכלן לפי מחוט כל חסד
 מסוך עליה וז'א ותשא חסד לפניו וימחר בבהלה תכף ומיר
 את תמרוקיה ואת מנותיה לתת לה מאתו ומאת כל מריו וכו'
 ויסנה כלומר מסינה את מקומה והוסיבה במוטב למעלה
 מכל היסכות לפניו וזה עסקה לה לטוב אשר ראה כי אין
 בכל הנערות כמותה ואמר לא הגידה אחר כלו' כונתה
 היתה לבגלות ולאמר למלך כי מבנות הבולה היתה
 סמא תנבל מיד המלך לבלתי תבעל לו וכפרט באמור לו
 אשר היתה יהודית אלא כי מרדכי בנה עליה אשר לא תגיד
 כי אמר כלכו זה עת משמש ודומה ומסא כי הסתא על ידי
 בהמתן של כדיתק' אין הכ'ה מכיא וכו' כדיתק' עכמס לא כ'ס
 א'כ כיון שכלקחם אחר מאת ה' היתה זאת הטוב בעיניו
 ועסה לזה בנה עליה כו' וככל יוס ויוס מרדכי מתהלך בו'

צראות איך יפול דבר ואמ' ובהגיע תר להורות כי לא היתה
 חפצה ותאות לכה להתהר' לפני מלך כי אם עד יגיע פתה
 וזמנה אז בע' כהולכת או בזה עליה אמר לא תגיד לפי
 שתסא חן וחמד בעיני כל רואיה מה שלא תסא אם
 ירעו כי מזרע היהודים היא או לפי שמנינו אם יאמ' גוי
 סר וסומט לימראל הלל סכת למען העבירו על דת ימו'
 ואל יעבור אמנם אם יכוין להפאת עצמו יעבור ואל ימות
 לכן בזה עליה שלא תגיד אם יאמר לה המלך שתבער אם
 אין לה אסם כי היא אנוסה והמלך להצלתו הוא דורם ואמר
 ובהגיע תר אסת' בת אביהי' דר מרדכי להודיענו מעם
 היתה בבית ערלים היתה צדקת בת צדק דר
 צדי' וכמו שזו' עליה מרדכי אבר לא תגי' לפי שלא יעבירות
 על דת כן היא בדירה עצמה עור ופסחיו קוראי' לה לכא אל
 המלך לא בקסה סיבואו עמה סרים וגדולים או סיביאו לת
 תמרוקיט אלא כאמר יאמר לה הגי' לפי שלא תהיה נכעלת
 ברכון סמא תאמר כי מה שלא בקסה לכא עמה ארס ילוד
 אסה הוא לפי שלא היתה באהבת ולא יועיל דברה לז' א ותהי
 אסת' נסאת חן ומה תסאל שלא תעסה לה אלא כמ'ס ואמ'
 ויאהב המלך את אסת' כלו' בערך הגדולה והכבוד אמ'
 ויאה' המל' את אסת' מכל הנסי' סלו' יותר מאותן
 סהיו כבר נסים יקרות וחסוכות בעיני המלך ותסא חן וחמד
 לפניו מכל הכתולו' והוא כמ'זל אילו היה רוצה לטעו' טעם
 בעולה טועם טעם כתולה טועם ולהיות לה בביאה א' תרי

29
בצעמי ע'כ נאהבה צפויני המלך מכל הכתולו והמלך בעצמו
בידיו מאהבתו אותה עם כתר מלכות ברהסה ואמר וימליכ'
תחת וסתי כי לא מצא בכלן יפה ונאה כוסתי כי אם אבתר
ולאורות כי שקט חמת וסתי במצאו את אבתר על כן
עשה מסתה ז'א ויעם המלך מסתה גדול ואע'פי שאבתר
היתה זיוג ב' עכ'ז לא מפני זה נמנע מעסנו מסת'

גדול כיום סמלך למעלת אבתר מה שלא נזכר בוסתי אף
סיכולים אנו לאמר כי מפני זה עשה בני מכתאות הא מיהא
לא נזכר עם כי לכבודה עשה מסתה וזהו אומרו את מסתה
אבתר י והנחה למדינו עשה סיעור הכתו והנחה למדינו עס'
וב'כ ויתן מסא' מהם ב' דברי' למי מחל המם למי נתן מתכות
וכהקבן בתולות סניית וכו' וקסה אחר שנתנה המל' עם
אבתר ויעם כתר מלכות ברהסה למה קבצו

בעס ב' ועוד מה קבר ים לקבץ זה עם ומרדכי יוסב בעער
המלך וכזה רבו הדעות ודרכ' אינו מחזור כי אם מ' סראכ' ע
ז'ל וזה מסמעות סירו' כשהמלך המליך את וסתי עשה מכתה
והוא מה מספר בתחלת המגלה בשנת שלם למלכו ולוקחה
למלך על ידי קבון בתולות כמו שנלקח' אבתר ובאותו מסת'
בתחייבו סונאיהם כל יבראל כליה לפי שנהנו מהעודתו סל
אותו רסע אמנס עתה בסני הקבוצים האלו סנעסנו מסתאנ'

לא חטא איס' א' כי מרדכי יוסב בעער המלך ולא הניחם
למרות לאל עליון או נמסך למה שסיל למעלה סקבון זה
לא היה אלא להרע לסרים סתהינה בנותיהם בעולות

ועבדות כאלמנות חיות ולכן עם שמלכה אסתר עכ"ז קבצו
 סניית לרעתם ומרדכי יושב בסער המלך לראות מה זה ועל
 מה זה כי לא השיב לרעת מה טעם הקבוץ ואמר איך
 אסתר מגדת אסתר שהיא נתינת טעם כפי מס' זל כי איך
 אסתר מתקנת אלא בדרך חברתה ולגלות לבה שתאמר מאי
 זה עם היתה על כן קבצו טעם סניית ועכ"ז איך אסתר מגד'
 א' עם סכונתה ובקשתה זאת היתה שמה יסלחכה המל' ומפני
 סמרדכי בזה עליה אסתר לא תגיד לא רצתה לעבור מאמרו
 ולפי שלא נאמר כי בענין זה היתה עושה מאמר מרדכי לפי
 שיש לה תועלת שהיא מלכה אמנ' בסאר הדברי' שלא תמסך
 לה תועלת לא תסמם אליו לכ' א' ואת מאמר מרדכי עושה
 כאסתר היתה באמנ' אתו כמו שכסה היתה אתו לא היתה עובר'
 על דרכו כן היתה עושה עתה עם שהיתה בבית המלך לא
 לקחה סדרה בעצמה וסמך ליה בימים ההם מפני שקבץ
 טעם ב' ואולי תיעב נערה אחר' יותר בעיניו לכן
 סכב הכ' ה' סיקצוף המלך על סני עבדיו והמה יבקסו לסלח
 יד ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכ' אסתר באמצעו'
 זה היתה תשוב' גדולה לישראל' בימים ההם ואסתר נסאה ה'
 וחס' יותר מבתחל' וגם מרדכי ואפס' שמה סקצף בגתן ויתר'
 היה מפני שראו סנתן כבוד למרדכי היהודי ולז' אמ' ומרדכי
 יושב בסער המלך קצף בגתן ותרם או סקצף המלך עמהם
 עם כל א' לברווי בקסו לספוך חרון אמו על המלך ומהיותו
 מרדכי בסער המלך נודע הדבר אליו ומלת קצף או יחזור

לכבדו ותרם סכל א'נתקדף עם מרדכי מטעם שאמ' או יחזו'
הקדף אל המלך שנתקדף עם בגתן ותרם ועם זה ויורע
הדבר למרדכי וכו' ומיך ליה אחר הדברים האלה גדל
וכו' לו' סכין סראה המלך שמצד הריגתו וסתי מלכה אבתר
זהבילתו ממות על כן נתחככה בתוספת ויתרון וזהו סדקדק
אחר הדברים ליכתב אחר מעשה בגתן ותרם או אמ' אחר
הדברים גדל ללמדנו כי טרם מכה ציף רפוא' פרח כלו'
אח' כנתגדל' אמת' בעיני המל' אם מצד' אם ממה שהבילתו
מיד בגתן ותרם אחר כל זה גדל המלך להמן וכל זה מאת ה'
למען הנקם מהמן ע'י אם יגבה לבו לדבר נגד יבראל כמו
שהיה וטעם גדולתו ובבורתו אשר גדלו המלך היה לפי
שבבורו בער את וסתי הרשעה מן העולם וזכה לקחת את
אבתר שהבילתו ממות ע'כ ויטם את כסאו מעל כל הסרים
אשר אתו כי הוא היה קטון שבהם ובעבור החופלת טעם
למלך עלה על כלם ואפי' שנתן לו סדרה ומעלה וכל עבדי
המלך אשר בסער המלך כרעים ומסתחויים להמן אפי' ה'
ומרדכי לא יכרע שהוא להסתחות לפניו אפי' ארצה ולא
יסתחוו שהוא נענוע הראש סכן דרך העבדים ומרדכי לא
יעשה זה ולא זה איי מ'ט כי כן בזה לו ולא אמר להם כי עשאו
אלוה בחוסכו כי באמצעות מזלו זכה לקחת לאבתר ומרדכי
סידע כי לא כן הוא רצה לדעת איך יפול דבר ע'כ לא יכרע
כה אמ' יצחק אז ויאמרו עבדי המלך בספה רפה וכלכון
תחנונים כמורה מלת ויאמרו וכלם נתיחדו ויאמרו

למדרכי עם שאתה גדול היה לך להסתחוות בעבוד שהוא
מכות המלך וכבודו של המלך הוא סיכודו לעבדיו ומאבת'
למדרכי לא אמרו דבר להמן עד שהתרו לו פעמים רבות
ובאבר ראו שלא הסגיה לרבריהם ולא החמיכם עלה עסן
באפס ויבירו להמן דרך הגדה כל מה שעברו עם מדרכי ו
זכמה חסמו על כבודו ולא הסגיה אליהם וכל זה לא אמרו
בכונה להרע למדרכי אלא לנסותו אם בעבוד שהוא יהודי
לא הסתחוו לו ואם ישמור במכות בוראו שזוה לו בתורתו
סלא יסתחוו להרע וז' א' לראו' היעמדו דברי מדרכי כי הגי'
להם כי מה שלא הסתחוו לו הוא יען הוא יהודי או חסר
כי בכונה מכוונת להרע למדרכי הלסינוהו להמן
כי הוא יהודי ולמה לא יסתחוו לו כמוהם אז וירא המן מה
סלא הסגיה וראה עד עתה אמנס אחר סגודע אליו כי אין
מדרכי כורע לו אז עיין והביט ורא' כי אמת אמרו לו וימלא
המן חמה ויבז בעיניו לסלח יד במדרכי לבדו יען שהגידו
לו את עם מדרכי ששמו של מדרכי היו היהודים ויבקס
המן להבמיד את כל היהודים כי אמר בלבו בודאי שכולם
הם מדעת ומסכרת מדרכי סלא להסתחות לכניו תהת אשר
הם היהודים או אפכר שאמר כי הגידו לו את עם מדרכי
ואח' כחזר ואמר ויבקס וכו' עם מדרכי להודיענו כי
היה לו לכבוד לסלח יד במדרכי לבדו בחסכו שהיה מדרכי
מעם ואומה חסוכה אמנס כאסר אמרו לו שהיה מזרע
היהודים והיהודי' סיו עם מדרכי אז ויבז בעיניו לסלח יד וכו'

ועל כן בקם להסמיד לכולם בעבור היותם עם מרדכי
בחדש הראסון י'ל למה לא סאל מהמלי להמיתם תכף ומיד
ולא חשם שמה יתחרט האלך ביני ביני ועוד למה הודיענו
סהיה בשנת סתים עשר' למל' אחשורו' עוד מה כונתו ודעתו
בהסיל פור כי תקנתו הורה לו הקלקתו כאז'ל הוא הגורל
ואתין כי המן הרסע היה נכוך אם אסתר המלכה היתה
מזרע היהודי' אם לאווע'כ לא קסן מיר ודבר למל'
כחפצו אכן אגד מתון מתון הוא הטוב וע'כ המתין כל הזמן
הנז' לעשות מלאכתו בנחת ובלאט והוא סאל בחדש הא'ער
הוא חדס אדר והסיל פור ב'ב החדסים כנגד י'ב המזלות
לראות אם יפלו בידו בשנת י'ב לאחסורום או לאוטעם הפו'
לפי סכונתו היתה לפוררם ולפורם איס מעל אחיו ויפא הוא
הגורל כי הוא יהיה המפורד והמבורס מהעולם ועד העולם
ואפילו בחדס אדר כנראה בעיניו שהמערכה בעזרתו ואין
בירם זכות להנצל סס נפל מדוד וז'א הוא חדס כלו' הוראת
בפילתו הראו לו בחד' אדר דא' לת'ה תבת הוא מיות' ובאותו
חדס הלך למלך ויאמר יסנו עס'א' נתיירא להזכיר מיר
אי זה עס'הם סהיה מסופק אם אסתר עס' זה
אם לאו ע'כא יסנו עס'א' קתם וכו' אלה דברי יב'ח' ומכארי
המבלה אמרו כי כיון כמ'ס יסנו עס'א' סאלר לו ספה א' ולכ
א' לכלס וכלס מכימים לדעת אחר לכל מה סירצו ורעים
וחא'ים הסלמלך מאר וירא רני פן יקומו עליך ועס' היותם
מסורים ומסורדי' יקצנו כלס' לנגד' ע'כ אגלה לך כי למלך

לא יביע לו תועלת להניחם מפני זה ולכן עתה שהם מפוזרי'
ודתיהם שזכות מכל צד ואת דתי המלך אינם עושים וכל
האומות שוכאים אותם בזור עליהם סיהרגו' אס חסין ארוננו
המלך למלך וז' א' אס על המלך טוב או אמר עתה שהם
מועטים והם מסחרים אלו מאלו מצד היותם בעלי קטנות
ומריבות אפי' ביניהם עתה שמע בקולי איש צד ובשר אותם
מן העולם כי מה תועלת יש למלך מהם וז' א' ולמלך אין סוף
לומר שבעבור תועלת מה מניחם ואס על המלך זר לאבד
תועלת מועט כזה יכתב לאבדים ועשרת אלפים כבר בקף
אסקול ולכן לא הזכיר העם מי היה לפי שהיו סרים ונכבדים
בעיני המלך ואף שא' הכתוב ויתנה להמן וכו' צורר היהודי'
אינו הכרח כלל ספירס לו העם מי היו כי הם דברי הכותב
שמכר טבעתו למי שהיה צורר היהודים והראיה שלא נודע
למלך מי הם כי ע' כ להיות המלך מסופק מי הם לא נתן לו
יכולת להמיתם אלא לסעבדם כעבודת פרך סכ' א' והעם
לעשות בו כטוב בעיניך ולא אמר והיהודים לעשות וע' כ'
בסאמר' אסתר כי נמכרנו אני ועמי תמה המלך ואמ' מי הוא
זה כי לא ידע כי מחסבת המן על ישראל ועל כן לא היה
זוכר המלך מי סאל להמיתם ולז' א' ואי זה הוא אסר מלאו וכו'
ולז' א' ויכתב ככל אסר בזה המן ולא אמ' ככל אסר בזה המלך
כי המלך לא בזה זה כי אס לעשות מאמרו בתבוכו ואמר
להזמ' כי תחל' ידברו על לבס סיחליטו דתם ויהיו מסומרי'
וז' ענין הסמר ואס לא ירצו יהרגו' ואס לו יוכלו להם יאבדו

את ממונם ונכהוונכתמו האגרות ולא הסבית המל' כי על
 היהודים טאל לפי בעלה יינו בראשו ו'א והדת כתנה בשוסן
 הבירה לפי שהמל' והמן יסכו לסתות והעיר שוסן נכוכה כלנ'
 היו נכוכים על שלא נודע על אי זה עם נכתבו האגרות
 וככה הפכה הגזרה בתיב והעיר שוסן כהלה ושמחה להורות
 על גדול ההסגחה סוף על פי שהיהודים אשר בשוסן היו
 מעטים בערך האמות עם כל זה נכוכו וראגו על רעתם
 ושמחו ונהלו בטובתם ומרדכי ידע
 אמר יצחק ויבי הוא ידע וכל הסאר לא ידעו לז
 היינו יכולים לנו' כי אותו היום היה עטוק בתורתו ולא ידע
 דבר כי אם בראות סנת כל בלה העירו' ה' הכוכה ומרדכי
 ידע אמנם כהיך כונת כת' ב' וישמע יתרו יובן זה כי נס סם
 קסה ובי הוא שמע וכל הסאר לא שמעו לז' א' ז' ל מה סמועה
 שמע ובי כלנ' סנסאו לכו לכא תחת כנפי הסכינה והסיבו
 קריעת יס סוף ומלחמת עמלק ותימה בסלמא קריעת יס
 סוף בתיב שמעו עמים וכו' אמנם לעמלק מה היה כי לא
 הרבוה אלא החליטום ואררבה כתיב ויזנב כך כל הנחשלים
 עוד ק' סרבי ז' מינה מלחמ' עמלק אבל כל אשר עשה אלהי
 עוד מה לנו אם היה כהן מדין וחתן משה עוד מאי את כל
 אשר עשה אלים למשה ולישראל בסלמא לישראל שהיו
 מסוכדי' ביחא אמנ' למס' מה עשה כי לא היה הוא באסורי'
 ז' את מסוס בכל צרתם עדין צריך אני למודעי ועוד עמו
 מיותר בהיות מחזור ואו' כי הוציאה את ישראל ועוד אמאי

כנסת כסם אלהים ויצא כסם ההויה אמנם בא להורות
לכו מעלת גדולת יתרו אפר הבין ושמש הוא
מה שלא ידעו והכימו רבים כמוהו והוא מראה בעין סכלו
הטוב כי הב' לא עביר כיסא לסקרי והאז' והמוס' כי קדיש'
יס סוף כעבור מישראל הקדימו והסליכו עצמם אל הים
במ'ס סם בנימין בעיר רודס וא'זל רריס סרי יהודה רבמת'
ואמרו בעמדם בתוך הים הוסיפני אלהים כי באומים עד
כפס ע'כ עשה עמהם גם ופלא וקרע להם הים אמנם
במלחמ' עמלק לא נעס' להם גם שלא היו יס' זכאים וראויים
בנאמר ויבא עמלק וילחם עם יסר' ברפידים סרפונידיהם
מן המכות ולראות עמלק במכשפות שחטאו כמו שהכריחו
ד'זל מראמר ויבא ולא אמר ויבא עמלק וכו' ע'כ כתעורר
לבא להלחם עם יס' כי ראה סה'בה ככעם עמהם על
הג' אתם ולכן אף שים לא ידו יתכרך להמיתו ברוח ספתיו
עכ'ז ככס עצמו וזמנו וסר כחו ממנו לכד במ'ס ויחלוס
יהוסע החליס והתיס כחו ולא חס הק'בה על כבודו על
בלי היות זכות לים' אז באותה העת כאמור ועזבו לרור רור
סיזכו ישראל ויכלטו עליו וימחוהו מן העולם ואז גם הב'ה
יעזרם במ'ס כי מחה אמחה לו ולסרו כע'ה'ז וב'ה'ה אימתי
כאמר תגבר יד זכותם והוא מ'ס כפרס' ראה תמחה את זכר
עמלק ולהכין יתרו גדול ברקתו ית' כי כשהיו ישראל ראויים
לגם עשה להם גם וכאמר לא היו ראויים ומוכניס ומעותדים
לא נעשה להם גם אף סהע'ז עמלק על כן בא וכו' גם הבין

37
ידע כי עשה ה' לבכר ודס אלים לפרעה להכפילו ולהכניסו
על עמיתו עבדו אלון נמ'ס לי יאוריכו' וז'א אסר עשה
אלהים למטה כמ'ס ראה נתתיך אלהים לפרעה וכנגד מ'ס
פרעה ובס את ישראל לאסלח כמורה שהוא בראס ולו
היכולת הוציאס מתחת ידו והמליך את מטה עליהס סיקראו
עמו כמ'ס ויהי ביבורון מלך וז'א וליכראל עמו וכמ'ס ויזכור
ימי עולם מטה עמו גם סמס כי עתידים יבראל לבאת על
ידי הניבים ס'עטה מטה ובעבור סהקסה לדבר ולומר למת
הרעות וכו' ע'כ לא יבאו אלא ע'י הנגה האחרון מכת בכורות
אזר עסה ה' בידו בסס בן ד' סאמר פרעה לא ירפתי את
ה' והכל רמוז באומרו כי הוציאה' ואמר ממזרים אסר הוא
מיותר להודיע כי הוציאס ממזרים סל מטה ומזרים סל
מטלה כ'מזל בספר הזוהר וירא ישראל את מזרים מת
מתים לא נאמר סרו סל מזרים מזרים סמו כה אמר יבחק
ולדרך זה נטו מכארי המבלה ואמרו ומרדכי ידע ר'ל סידע
התחבולה אסר עסה המן למלך סלא הזכיר לו אי זה עס
הוא מבקס לאבד ומטעס זה אף סער זמן הגזרה י'א חרס
קרע את כגדיו מיד לפי סאס ימתין ויטהה זמן מוטט אפסר
סבאותו זמן יביר למלך לאי זה עס הוא מבקס לאבד ואפסר
סורה לו המלך לזה הטעס הלך מרדכי לבקס על עמו ויבא
פר לפני סער המלך וסמייך ליה ובכל מדינה ומדינה מקום
אסר וכו' אע"ס סאין כאן מקומו בא להודיענו כי מיד כאסר
בלחו הפזרים לבס סק ואסר למען לא יהיה סהות כלל להמן

לבלות למלך מי הם העם כמ'סומי ראה מרדכי לוכס בגדי
 סק שלא לבס גס הוא וכל זה עמה מרדכי למען יודע הרבר
 למלך וידע כי את היהודים הוא מבקש לאבר וכו' ויבטל
 הגזרה ועם כמ'ר'אוי היה סהוא לא ילבס לפי שעתיד ליכס'
 לפני המלכה אחר ולספר לה את כל אשר קרא ליהודי' וגם
 כי אין לבא אל סער המל' כלבוש סק עכ'ז מסד ראותו כי סק
 ואמר יבס לרבים ולגדולי' רבים בחכמה ע'כ רצה להכסר'
 בצרת הרבים וסלחה לו בגדים להלביסו נר' בלי טעם וכי
 חסרון בגדים היה למרדכי אלא סכונה לדעת ממנו
 געס אותו סנוי אשר סיכה בגדיו על מה היה ואש' הלא קבל
 מטעם סהרבים והגדולים לבסו סק ממרירות נפסס ואין
 להפרר מצרת הצבור ויגר לו מרדכי את כל אשר קרהו
 אמר יבחק הגיד לו מה סקרה ועס המן כי תחת
 אשר לא הסתחוו לפניו ולע'ז אשר בחיקו כמ'ס לו עכרי
 המלך מדוע אתה לכרך עוכר את מצות המלך כי כל יסר'א'
 סמעו ויראו לנפסס ויסתחוו לו ואתה למה לא תאכה לו ולא
 תסתחוו לו ויגר להס כי דתו גזר' ואומרת סלא יסתחוו לו
 וכל מי סמסתחוו בסס יסר' לא יכנה הודה להס כי לא נמצא
 יהודי כסר וסלס כזה הרבר אלא הוא לבדו וז'ט כי הגיד
 להס אשר הוא יהודי או כסירע המן כי מפני הע'ז החקוקה
 צבגדו לא יסתחוו לו הסירה ממנו לראות אס יסתחוו לו
 וירא המן כי אין מרדכי כורע כסר' לו הע'ז ולא מסתחוו לו
 לכוונת סס'ר הע'ז וז'ט וימלא המן חמה ועס סס'ר היהודי'

המתחוו לפניו ויבז בעיניו לסלח יד במרדכי לבדו כי הגידו
לו את עם מרדכי כלו' סיס גדולים כמוהו שלא יסתחוו לו
וילכו בדרך מרדכי וע' כקראש עם מרדכי והם הסנהדרים
נזולתם אז ויבקש המן להסמיד את כל היהודים כלם עם
הדומים למרדכי וז' א' עט מרדכי פעם ב' ואפשר שהרסע
הזה בטח לנצחם כמה שעברו כר' ה' והסתחוו לו ואפ' שזה
היה דעתו במ' ואת דתי המלך וכו' ולמל' איך סוה סתם לומ'
כי אפי' מלכם ככעם עמהם מעברו תורתו ולא יגד אותנו
אלהיהם ע' כ' אס' כל המלך טוב יכתב לאכרס כי אין דת
בידם לא דתם ולא דתינו ועכרת אלפ'ס וכולי' וכיון כזקנו
עמלק בלא בא להלחם ביסר' אלא כסרפו דיהם מן המנות
ודוא לא ידע כי האליס עבר על פטע עמלק אז לפי פעה כי
דביס בני שוממה ויסר' לא היו ראויים וזכו'ים כהוקה פעה
וזר בעינינו' להאבידם ואפי' יהיה זכות ביד עמו יכראל
כמז'ל בכנהדרין בחסוק סאלו נא וראו יס יולד זכר מדוע
דחיתו כל בכר ידיו כל חלצין כיולדה כללות מז'ל כהו' הבה
למ' ה' לומעסי ידיו ואלומעס ידיו למ' האכד אלומעס' אלון
היינו דאמרי אינסי דה' ט' נפיל תורא חזיל וסדי ליה קוסיה
באוריה וחרכע הזה לא הכיג לדעת כי הוא רך ויחיד וכנגדו
נמכאו בים' רביס גדולי' מברתי פליון וכברט מרדכי וטע'
מרדכי שלא רצה להסתחות לו כ' ז' חכיר הע' זמ' עליו מכני כי
כל רואיו לא ידעוה וילמדו ממנו לשוב לחטא והוא ח' לול
הקס' כברט בעיני הקנהדר' וכולי' וכמ' ס' החטיר אבא מרי

ז'ל על מז'ל כפ' ויקח העבד י' במלים ופרט ואמר מבמלי
 ארכיו אז' למן הזמומים וכו' ע'כ לא רצה להסתחות לפני
 וזהו מה שקרה לו אשר הגיד להתך וכו' זה אמר יבחק אמנם
 הם אמרו כי ההבדה היה שאמר לו טי אמר לאסתר כי הרש'
 הזה הערים לפסות בתחבולה עכומה עד סאפס' שלא יהיה
 תקומ' לים' כסו' אופן אפי' שתכב' ותתחנן לפני המן לא תועי'
 לה כ רב כעמון עמהם וכפרט עמו ואת פרסת הכסף וכולי
 אכר אפי' עם המלך לא תוכל מרוכ פרסת הכסף אשר אמר
 לסקו' וידע כי הסחר יעור וכו' ואפי' תבלה לו כי את היהודי'
 היה כונתו לאכר ועב'ז אל' שיאמ' לה לבא אל המלך להתחנן
 לו ותסים בטחונה בקונה אף אם לא יעלה בידה לפי שהיה
 הכרוז אשר כל איס' ואספה אשר יבוא אל המלך וכו' אחת דתו
 להמית ולכן ס' לכל עבדי המלך ועם וכו' ואם אמור תאמר
 שאעמוד מנבד וכאשר יראני המלך יקראני או יבדו לו
 לאמר שאנכי בחון ויעמידוני לפניו לז'א ואני לא נקראתי
 לבוא וכו' אשר יראה מהמלך בכעם עמדי ואיך אלך ויראני
 המלך ויהרגני או אמרה לו אין צריך כ'כ מהירות לבוא כי
 כיון שעברו ל'ינם שלא קראוני לא יעבור זמן רב שלא
 יקראוני וכס' ארבר עמו והסיב מרדכי את חוסכת כתנבל'
 יען היותך מלכה אל תדמי כנפסך שתמלט כי אם ההרש'
 תחריבי וכו' ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת
 כה לחי לסנה הבאה שהוא עת הפקודה תהיי מלכה כי תמותי
 עם המתי' או בעון זה לא תהי' מלכה אז' ותאמ' אבקר להסי'

כלו' סיסיכיהו מאותה מחסבה מבונה מחשב עליה כי טעם
היותה ממאנת לבא אינו אלא מטעם שאמ' ואני לא נקראתי
במ' סופחדא לא תהי' ראויה שתשקה נם על ידה וע' כסלחה
ואמרה לך כנום את כל היהודים אשר בסוסן ויזומו יחד
ותמלחם תשמע בודאי כענין הן אל כביר וכולי ועוד שהיתה
התפל' קורם הצרה וכתיב היערך סועך לא בצר ולפי שאות'
הימ' סגורה שיתענו היובי' ט של פסח והוא עון מלילי לכן
אמרה וזומו עלי עלי העון ובכין וכו' מיד מה כתיב ויעבור
מרדכי אז' ל טעבר על דת והתענה בי' ט של פסח ויעם ככל
אשר בותה ומ' ס וזומו ולא אמר ויזומו אמר יבחק לפי שהיה
הדבר ק' להתענות בניסן ואם היה אומר וזומו מטעם בעל
בדחם אמר וזומו סכלל את מרדכי עמהם כלו' כשם שאתה
ברבון כך הם ברבון וז' אלך כנום עד בה אמר יבחק אמנם
מהרשבא הלוי נרו' שמעתי באור נכון והוא סידעה מז' כי
כל המתפלל על חברו והוא בריך לאותו דבר הוא נענה
תחלה כענין ויעתר יבחק לה' לככה אסתו ויעתר לו ולא לה
אלא התפללה עליו וז' ס וזומו עלי ואני ונערותי אבוס כן לא
עלינו אלא עליכם ובזכות זה אבא וכו' אמר יבחק אענה אף
אני חלקי בדקדק דקדוק קטן סלא ראיתי מי סקדמני כו
והוא כי אחר שאמר וזומו ב' ימים לילה ויום פשיט' סלא יאכלו
ולא יסתו ולמה אמר ואל תאכלו ואל תסתו ועוד מאי עלי
אמנם אם יאמרו לאים אול ציבור שיתענו ב' ימים בלא לילות
יתענו ולא יתענו יום ולינו אמנם אם יאמר אוהב לאנהבו

התענה על כני ג' ימים ולילות יתענה לרוב האהבה ויהיה
 בעיניו כמתענה יום ה' לכך עכ"ל אכתב חס תרצו שלא
 להרגיש חולשת התעניות בעמותכם ג' ימים לילה ויום דברי
 כתסימו מבמת פניכם למלא' אהבתי בעבור שלא אמות
 ובזה מרוב אהבתכם אותי תזמו עלי ולא תאכלו ג'
 ימים לילה ויום עד הנה דברי יבהק אמנם מכרתי
 המבלה דהקדקו אמאי את' אבוס ולא אמר
 נבוס ויענו ויאמרו כי היא בודאי תתענה אמנם הספחות
 סמא תכתת רכה ותאכלנה ע"כ"ל אבוס כן הנסי אבוס
 באמת כמו כן בכות וכו' או מטעם ב' אמר אבוס ולא נבוס
 שפועל שלא יכוין לפעול מפולתו לא יקרא פועל אותה
 הפעולה ד' מ' גוי' סיסב בטל בסכת ועקר סבת סכח לא יאמ'
 עליו גוי' ססבת וכו' כי לא נקרא קומר סבת אלא הסומרו
 לשם מצוה ולפי שנערוותי' הולכו' מהוץ לידיעת' שאינן יודעו'
 טעם העניו כי בודאי לא גילתי להן כלום לז"ל אבוס ולא
 נבוס שהן לא ירדו לאמיתו' הכוס כמוה ואמר כן אפטר
 סרמזה עוד כי תתענה ע"ב סעו' סהס ג' ימים רבומי' כמנין
 כן בסתי האותיות לכוי' אל סס כן ע"ב וככן שהוא זכות ע"ב
 סעות סתת' נכו כלס כנגד סס כן ע"ב ככונה מכונת אח' כך
 אבא אל המלך אש' פי שהוא הפך דתו שאין לבא מבלי
 סיקראוכי והפך רתי' שאני הולכת להיות נכעלת כרצון כיון
 כהוא לא קראני וז"ל אסר לא כדת סתס וכאסר אכדתי הנס'
 בהפקירני לן כרצון אכדתי הגוף בלכתי בלי מאמרו

בשמש מרדכי כונת לבה כי טובה היא ויעבוד מרדכי בלן
עבר ממנו אותה המחשבה אשר חשב עליה ואמר
לה אל תרמי וכו' אי נמי עד עתה מה כתי' ואת מאמ' מרדכי
אבתר עושה עתה נחלפה הסיטה ויעש ככל אשר בותה עליו
אבתר וז' טו ויעבוד מרדכי ובזכות זה ויהי כראות המל'
את אבתר נסאה חן מכלל שלא היתה ראויה לסאת כמז'ל
באליאב שאמ' ה' לסמוא' אל תבט אל מראהו וכו' כי מאבתיהו
מכלל סאהבתייהו ועתה סבאתיהוכן אילולי סה' בה נתנה לחן
היה אחקורו ממיתה והוא סאז'ל ככרההה אחסורו' את אבתר
עומדת לפניו אמר חבל על ראברין ולא מסתכחין וסתי
סלחתי בערה ולא באה מרוב בניעות וזאת באה בלא מאמר
אז נסאה חן בעיניו ולא אמ' בעיני המלך להודיענו כי להיו'
תכלית כונתה לטוב וסלוחי מצוה אינן כיזוקין ע' כנסאה חן
בעיני ממלי'א סל מפלה וסמלי'א סל מטה בעיני אחסורוס
ובעיניו'ת' ובעיני כל א' מהסרים ונעשו לה ב' ניסים כמז'ל
אז ותקדב אבתר ותנש וכו' ויאמר לה המלך מה לך אבתר
נמה סאני רואה סבאת מבלי קרוא הורית סאת בוחרת מות
מחיים מי הצרך ומי הבעיסך ואס כונתך לסאול איזה סאלה
ובקסת חן לז' א' להומה בקסתך עד חצי המלכות וינתן לך
במתכ' אז אמרה יבוא המלך וסמן ויאמ' המלך לאבת' כמסה'
היין מה סאלתך וכו' מה כונתך לסאול סהבאתנו עד הלום
ואני אקיימנו ועתה אז אמ' סאלתי ובקתתי כנגד ב' סאלות
ואמר היתה ספעה לסאול ממנו א' הריגה המן ב' להסיב את

והמפרי' וע' כ' ס' ה' כסיון שיאמר מה שאלת' מיר' ומה כהקסך
 לאחר זמן כנבד סתים זו שאתרנו אמרה אסתר פי סנים יס
 לי לסאו' כאשר אדוני המלך אומ' אכל לא עתה אמנס בזה
 ארע כי תמלא שאלותי בכוא גם תחד אתה והמן אל המסת'
 אשר אעשה וכו' וזה עשתה לה להיכו וסתעלה קנאת גבר
 באפו נבד המן על אשר אמרה לו שתבא עמו כמ' זל וקראת
 להמן עמו א' להכפיסו עור עס מררכי לפי סיהיה מפלתו
 בערך גדולתו וז' אוימלא המן על מררכי לכד חמה על אשר
 לא קס ולא זע ממכו בבאתו מהמסת' כ' כרי ס' ישראל יסוכו
 בתשוב' ויסגרהו' בידיהם ויהי כראות כי אין מררכי כורע
 לפניו פלה כמחס' לקום עליו ולהרגו אמנס נתיירא סלא
 תגלה תחבולתו וסתקולטי סהחמה גוברת מצד היין ויירא
 סן ימות מרוב כעסו לכן מה עשה התאסק מכעסו וחמתו
 עד סכא לכיתו יבא את אהביו ולפי סהראגה בערה כו
 הפירה ממנו כמה ססטר לאוהביו ככור עסרו וגס סהיו לו
 בניס רכיס גדולי הערך סירסו את מקומו ואת כל אשר לו
 וכו' וע' כו וכל זה איכנו סנה לו בכל עת אשר הוא רואה את
 מררכי חי ועס היות יהודי ינסכ בסע' המלך ולא קס ולא זע
 ממכו אז ותאמר לו וכו' יעכו ען גבוה למען ידעו העולם כי
 איס חיל היא וע' כז תלית אותו ומסלת עליו וכבקר טרס
 פילך אל בית תפלתו להתחנן לפני כוראו אמור למלך
 כלאחר יד כמי סלא יתעכס כדבר וכמו סאן אתה מחסוכו
 לכלוס זולת להיותו מכוער וככזה אתה חפץ לתלותו עליו

45
ושבדיך כפאת הדבר מפי המלך יתלהו מיד טורס ימצא עליך
מתחנן שלא ימות ולי אני יבחק נרה' לומ' כי נבאה ולא ירעם
מה נבאה היא אמרה ובבקר אמור למלך קודם סיעלה
עמוד הסחר ויעמוד בתפל' לפני בוראו על זה וסמא תקובל
תפלתו לכן אמרה ובבקר לפי שנכנסה טינא בלבבה
כי ביאותו המסתה הסני יעלה מרדכי בגדולה והמן בעלת
יגורסמן העולם ופחדה לגלות מחסכת לבה אליו וכפרס
סראתהו שבכ לכן אמר' וכב' קודם שתסכולסתו ותתעסקו
בסעוד' אמור למלך ואזוראי ויתלו את מרדכי מאהבת המל'
אורך ואח כוכא עם המלך אל המסתה סקט וסאכן לב מאין
אויבך לפניך ויטב הדבר לפני המן ולא לפני ה' וטרס שתקו'
עכתה באותה הלילה נרד הקב' ה' סינת המלך מפיניו זה
דעת יבחק כלילה ההוא נדרה מה שלא נדרה סנתו
מעולם והוא ע'ר ויכבב במקום ההוא לסון
מיעוט כמ' סרסי ז'ל ולכן ויאמר להביא את ססר הזכרונות
לדעת על מה זה סנתו נבייתה עליו כפרטות סהוא מבחר
המין האינסי אז כנודע אליו על מה נדרה סנתו וכא המן
להצר אמר לו מה לעשות באים וכו' ימך המן כיון ססאל מת
לעשות אונו אלא סרוצה לעשות כבוד יותר מהראוי ולמי
יחסון כי יס אותי ויותר כמו ויותר בהיה קהלת חכם ולא
סאל סאלת דבר מופט סמא עליו הוא אומר המלך ולפי
בנתיר' סמא על אחר הוא סאל ע'כ לא סאל מעל' תמידית
סימצא גדול ממנו אלא סאל גדולה לפי בעת והוא מ'ס

וביאו לכם מלכות עד סוף הענין ולכן אמר ארוננו המלך
 ביון שאין כונחך אלא להורות לעולם האים אשר אתה חסן
 ביקרו להראו' זה יביאו וכו' ויקראו לפניו וכו' כעבור כיוצא
 לעיני כל העמים ויכבדוהו וכאשר הכין המלך מחסבות לבו
 הסיב לבו במולו כראסו ויאמר קח את הלבוש וכאשר יראו
 העם שהמן מכריז לפניו יכירו וידעו שהמלך חסן
 ביקרו יות' מיקר המן שהרי נתנו לעב' לו להלבישו וללהרכיבו
 ונתקיים עליו רכות מחסבות בלב אים זה המן ועצת ה'
 להגדי' את מרדכי היא תקום ועב' אלנו אל תפל דבר כי הבין
 דוע לבו הערל וטמא ויקרא לפניו ככה וכולי ואז כראות
 ואזהבין וזרס אסתו סנפל לפניו כנמל כני עולה אמרו לו אט
 מזרע היהודים הכשרים והצדיקים הוא דע לך כי אלהיו
 יביעוהו ונפול תפול לפניו לכן הברל ממנו פן תספה ותפול
 לפניו ולא יהי לך עוד תקומה עודם מדברי' עמו ומנחמים
 לו טרם כלותו משמוע דבריהם ועצתם לדעת איך יעשה
 ויתנהג באן מרימי המלך ויבהילוהו כענין סנאמ' והרשעים
 בים נגרם אמר יצחק מ'ס אט מזרע היהודים מרדכי
 דמזה ואמרה לו כחכמה ורפעה אשר ידעה בואת
 הק' בה לישראל ובפרט לזרעה כל רחל כא'זל אין עמלק
 נוסל אלא בכני בניה של רחל ולהם אמר תמחה את זכר
 עמלק אמרה לו אט מרדכי הוא מאותו גזע שנצטוו למחות
 את זרעך ושעתיד אתה וזרעך לנפול על כל פנים בידם
 דע לך כי נפול תפול ומטעם זה שמעתי כי לכן בזה ס'

למטה ואמר וסיים באזני יהושע שהוא מבני בניה של רחל
 ואמר לו כי משה אמחה הוא למטה ואני למעלה במחה את
 זכר עמלק ולכן לדעתך לזה אמר'אם מרדכי מאות' היהודי'
 הפרטיים במ'ם ובפרט אם הם עליך לקיים מצות אלהיו
 אשר בוס לבשר את עמלק מן העולם דע לך כי אלהיו בעל
 הכח והיכולת יהיה עמו בעזרתו וינצחך ולא תוכל לו
 בפרטות כי הוא מבני בניה של רחל ומייתן והיה יתנחם
 ויתפיים קונו בהצילו מידך וסתם ארו אתה והוא חיים וקיימי'
 בעולם אלא ידעתי כי לא יעשה ה' אלים דבר זה לבר אלא
 יסגרך ה' בידו וז'א כי נפול תפול לפניו וכענין סכתבתי במ'
 בי מכל צרה הצילני וכו' אמר רוד עליו או על כוללנו' האומה
 ישראלית כיחד דעו לכם גדולת אלהינו ואהבתו עמנו בי
 שתיים עבר עמנו אלהא עילאה א' להצילנו מן הצרה
 ולהחיותנו ב' מהעמיד אותנו בחיים והכרית קמינו תחתינו
 ובאות' הצרה והרעה אשר פרטנו רסתם להכסילנו ולהמיתנו
 עם נפלו טועלי און ובקסול דחותה ולא יוכלו קום ועינינו
 דואות נקמות הם בהם כענין למכה מצרים בבכוריה' שא'ל
 ז'א ובאויבי וכו' כמו שאמר וכין אויבי או על אויבי ראתה
 עיני ז'א כי נפול תפול אתה וזרעך לפני לעיניו בע'הז
 ובע'ה ויטמח צדיק כי חזה נקס ופעמיו ירחץ בדם הרסע
 לכן טוב מחרון אפך והנחם בעבור הרעה אשר יקרה לך
 ולזרעך אחר כך עמו ועם זרעו
 מרדכי עמו כלו' על ענין מפלתו שהוא מזרע עמלק

נתעורר מרת הדין למעלה בשמי' וזכר הב' את אבר עשה
 עמלק לישראל אשר עס לו בדרך עם מראה וירע בגברה
 גודל כחיות' להעלותם ממזרים וסדר כל המערכות והוא
 לא הסביח אל פעולות ה' ועל כן וקרימי מסרתי מ' המלכי'
 הקב' ה' הביעו ונכחיהו בדין סכין מות הוא ויכהילו
 להביא את המן אל המסכה אשר עשתה אבתר וסס יגמר
 דינו למות כי על ידי היין באה המות והזהמה לעולם כמ' זל
 ברבה פרבת בראשית בענין חוה וסס נרמו מפלתו כמ' זל
 המן העץ וע'כ זרע הטומאה וחמת נחם כמוסתי והמן
 נכערו ונעפרו מן העולם ע' מסתה היין אשר עשתה אבתר
 ואבז זה תקנה עון אביה סאול שהניח את אגב כמ' ס לעיל
 ויבא המלך והמן לסתות עם אבתר י' לכמה סינויים אשה
 ים בסתי המסתאות הללו כי אבתר במסתה האחד
 אמרה יבוא המלך והמן אל המסתה אשר עשיתי לו וכסוימכ'
 להם למסתה הב' אמרה אל המסתה אשר אעשה להם ולא
 אמר לו כראוי לה לאמר מפני כבוד המלך כמ' ס בתחלה
 ולא להסוות לרסע המן עם המלך ועוד כי במסתה האחד
 אמר ויבא המלך והמן אל המסתה אשר עשתה אבתר וכמ' ס
 הב' אמר לסתות עם אבתר המלכה ועוד כי לעיל אמ' מהרו
 את המן והבא אמר ויכהילו אמנס לפי שבמסתה
 הראשון המלך היה בכעס עם אבתר על אשר
 באה בלי רשות לפי' לולי שהק' בה נחנה לחן בעיניו ולכן
 לא ריחה להסוותם ולומר להם ולבטוח על הנס אף כי על

49
האמת סניהם שנים באבד לישראל כמ'זל משל לבצל התל
והחריץ ולזה אמרה בספה רפה כמו שמורה מלת ותאמר
ואמרה אם על המלך טוב שלא יקנא וימלא חמה כמה שאו'
יבוא המלך והמן היום אל המסחה אף שלא עשיתי ביותר
מדאי אלא הכרי' לו דבר' שלא לנכח ולא אמר' לך לפי שיהי'
המלך נבוכך על מי אמרה לו אם לו אולהמן כי הכל מוכן
מעלת לו אף כי כפירוש פעולתנו היום לדבר איש את רעהו
כן שלא לנכח בלסון כבוד אפטר כי לזה אמר' לו ולא לך וזה
ח'ו סזאת היתה כונתה אלא כמ'ס כי לאל אכחנו אנמרים
אתה לך אלא כמ'ס אמנם אחרי ראותה שנראה הן בעיניו
בעלות יינו כראשו ואמר להמה שאלתך וכו' ומה בקשחך אז
הוסיפה להתחכב עוד בעיניו בלסון פיוסים ותחנוני' ואמר'
אם מבאתי כלומר ודאי מבאתי כמו ואם מזבח אבנים ואם
על המלך טוב וכו' שלא יקנא גם בזה שאומר יבא המלך
והמן אל המסחה אשר אעשה בידי לסניה' וגם פה לא אמר'
לכס אלא דברה שלא לנכח שלא ירבים שמסוה אותו עמו
אלא אמרה להם ובטחה כי מתוך האהבה לא ירבים שמסוהו
וגם מהיותו סכור ובבר היין עליו אף שכונתה היתה לנבדו
כמ'זל באים בר ואויב א'ר אלעזר מלמר שהיתה מחוה כנבד
אחפורם בא מלאך וסטרידה כלמי המן והמלך קם בחמתו
עכ'ל והכרח שלהם מדא' איש כי היה די כמה שיאמ' בר ואוי'
מדאמר איש אינו אלא שהיתה מחוה כנבד המלך וכונתה לו'
שעם היותו איש שר וחשוב היה בר ואויב לים' אלא שהמלאך

האשים ידה לכבוד המן ואמרה המן הרע הזה ואם נדקדק
 במצא ב' הכרחיות לרזל א' אומ' אים ב' היות מלת אים כסופ'
 מהוסף כמורה שהפכו פיה ולסוגה ובס' ידה לכבוד המן ולא
 לאים שהיא המלך ב' אומרו הזה כמורה באצבע והוא מיות'
 כי אין המן אחר בעולם לומר ספרט ואמרה הזה במצינו
 למדין סכוכתה לרמז ססניהם היו באותה עצה אלא שהשק'
 היה המן וזאת היתה כוכתה באומר' לו ולהם שלא לנכח כמ'ס
 ולפי שהרה למלך על היותה מזמנת להמן עמו ובא המלך
 שלא ברצון אל המסחה אלא בעבור למלאת סאלת אסתר
 ולרשת איך יכול רכר עכ' אויבא סמורה בע' ככאז' ל' בויבא
 עמלק אמנס במסתה הב' אף טבא בע' כב' כסכן אמר ויבא
 עכ' התחזק והתאפק והוסיבה כסולחן שתכל עמם לרשת
 מה היתה כוכתה במסתאות שעסתה ולזמן להמן עמו ובטרט
 לרשת זרעה כמז' ל' סאמרה לו במסתה הא' למחר במסתה
 הב' אגלה לך מאי זה עש אנכי מה שלא גליתי את אוניך
 מיום סלוקתתי עד עתה ולכן כראסונה אמר מהרו לפי שלא
 היה כבעם עמו אמנס אחר טראה סזימנה המלכה להמן
 עמו פעמים וראה בחלומה מטלת המן וירד מעיניו סכאמר
 מהר קח את וכו' ע' ככתיב ויבהילו וכו' זה הנר' לע' ר' יצחק
 ותצן אסתר המלכה ותאמר אס מצאתי חן בעיניך
 המלך כלומר על הסכות דברך אלי עתה
 ככראסונה ואמרת מה סאלתך וכו' ודאי ובאמת סמצאתי חן
 בעיניו לכן תנתן לי נפסי בסאלתי כספחה אסר מצאה חן

בעיני ארונים שאינו כל כך סיבילנה מהמבקשים את נפשו
 ואם על המלך טוב סיראה לו סיביש לו טוב מדברי בקשת
 תנתן לי עמי בבקשה ובתחנונים ויכלזמומות להיותם עמי
 וזהו שאמרה עליה תנתן לי נפסי בסאלה אמרם בעם אמרה
 בבקשה כי נמכרנו אני ועמי אמר יבחק אמרה אסתרי
 הבט וראה הרע הרבול הזה כי נמכרנו אני וכמי והלואי
 יסבע עיניו באברן מולרתי אלא תחלה תכר אותי ואח'כ עמי
 ז'ט אני ועמי שמיא תא'סנתנחם על סמכרנו וסנהיה בחיים
 ולא כן היה אלא תכלית עבתו היתה סימיריו אותנו כלומר
 סנהיה בנים מסומרים ואס'ה לא יחייבנו אלא סיהרבנו וז'א
 להרב ואח'כ יקחו את ממונינו אכר כזה יפול למון אכוד וז'א
 לאכר ואלו לעבדים ולספחות נמכרנו כלו היינו מודי' להיות
 עבדים לעבדים וספחות לספחות בתנאי סיחיינו ואם
 ימכרנו לעבדים ולספחות ונכזים אל ירע בעינינו תחת
 אשר אנו חיי' והחרמתי אע'פי באין ראוי שהצר יבוא ויעסה
 חפכו כמה שמזה בא נזק למלך להמית אותי באשר אנכי
 אסתוולסעכר אומה א' תחת עבדים ונכזים ואס'ה כצן
 סאנחנו בחיים החרמתי א'עפי סאין לצר הצורר תועלת
 כמה סיעשה הנזק הזה למלך אבל בראותי מחשבתו הרעה
 להכריתנו מעל פני הארמה ולא סכעה ברפות נפשו על כן
 סמתי מבמת פני לבנות אליך ולסאלו חיינו לצר אנו
 אמרה לומה יאמרו העולם הביטו וראו רשעת המלך סלא
 די שהרב לאבתו הא' אלא גם הרב לאסתוהב' ולכל זרעת

ת

וישאר הנזק והדופי ומוס כזה למלך ועכ"ז ראה רעת הצד
הצדורר הזה שא' עפי שרואה שלא די שאין מביע תועלת למל'
אלא נזק אינו חושש על כבודך כי אם להרוות ולמלא' תאות
לבו ואמרה בזק המלך פתם אשאר כי לפי סידעה שיותר
ממה שהיה חפכו של המן לאכר אתים' היה חפכו של אחסור
במז'ל לכן העלימ' דבריה וארכבא אתרי רכסי בענין דניאל
שאמר מרי חלמא לערך וכענין יעקב אני כנך בכורך עשו
כן אסתד כותה היתה לסמים ואמר' לא יביע תועלת למלכו
של עולם כמה שיהרבו בכיו גס לא ירויח הצד הצדורר
בהלחמו עם בכיו כי מי שלח ירו במסיח' ונקח ועל ראשו
וצרעו יחול הנזק כי מלחמה לה' בעמלק ויאמר
המלך אחסורום לאסתר למה טאמרת תכתן לי נפשי כא'
הנשים בעלמא אין את בעיני אלא כאסתר המלכה א' כי מי
יסוה לך ועלה בלבו שאהרוב אותך בעבורו כיון שאת חסוכה
בעיני במלכה ועבמי וכסרי את גס מי נכנס בדמיון עם
עמך שאכר אומה א' בערו ולז' ואי זה הוא אשר מלאו לבו
שאעסה נזק כזה לעבמי ממם ומי הערים לעשות ברסע
הדבר הזה אמרה לו איס בר ואויב כלו' כיון שרואה עצמו
במעלת איס סר וחשוב היא שצמדה לו להיות בר לי ולוסי
ואויב לשמי וזהו שאמרה המן הרע הזה כלומר מלומר הוא
לעשות כן מיד והמן נכעת מלפני המלך והמלכ' כי זכרה לו
עוכו ראסון וסני ולז' א המלך והמלכה פתם לרמוז על הסאיו
אשר חטא עם המלך פעמים והכל באסתנוזה ברהון ב' מיר

53
והמלך קם בחמתו כלו' היה לו קימה כמה סיראן כל העולם
שהרב המלך למי שבסבתו הרבו את וסתי ובהם גם עתה
להרוב את אסתר גם ממה סיראן העולם שאינו מקפח סכר
סוס עושה טוב כי למרדכי בעבור שהצילו מיד בגתן ותרס
נתן לו מעלה וברולה כמו סמוכיחיס הכתובים ממנו ישמעו
ולמדו הסומעים להצילו ממות א' כלמלך בעצמו היה לו קימ'
ויהיה לו קימה ונתכלה אסתו ועמה עמה ומתוך היין נהרגה
וסתי ומתוך היין נתכלה אסתר ונהרג המן והקריב את
ישראל לאביהם שבסמי' ע'י היין כמ'ס לעיל אז והמן עמד
לבהם על נפשו מאסתר כלו' חסכ להנצל בתת התנבלות
לאסתר כמה שהיא לא ידע כי היא היתה מעדת ישראל ולה
נאות להיות מלכה כי אם היה מתבלה לו זה לא היה סס עכמו
בענין זה ואמ' לה שתנתן לו נפשו בשאלתו ולא ידע בעינו
על היותו הוא עבר היהודים וכל ממוכו והוכו יתן בעד נפשו
והודיעו הכתו' כי היה לו אחר בפה ואחר בלב כי כל זה לא
אמ' אלא שראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך כי לאסתר
היה לו צד התנבלות באמו' שלא היה יודע מאי זה עס היתה
זכוראי שאין כונתו סתמות אמנס בעיני המלך לא היה לו
פה להסיב על אמר הרבו את וכתו' בעבור ולזה אמר המלך
סתס סנס בעיני המלך ה' כלתה אליו הרע' על אמר החטיא
את ישראל במסכה וסתי כמז'ל וגם עתה בהם לאבד את
ישראל ואח' כמה כתיב והמלך והמן ישבו לשתות כן ע'י
יין נבער מן העולם ולז' א' ה' ולך מ'מה הק' כה קם בחמה

55
אפך היא ב' בת כמבדל הלכנון רמז אל גודל אפוית' וע' כא
דוד אל באפך תוכיחני וכו' לולי שבופה ומכיס הב' פני
הדולים ומסקים מימי התורה ובזכותם נבולים ומסכך חמתו
ממנו ויהיה לפי זה מלת דמסק כמז'ל הוא דמסק אליעזר
שהיה דולה ומסקה תורתו של אברהם לאחרים ומבואר
הוא בן הנה בזכות מרדכי ואסתר נבולו ישראל מאותה צרה
וז' על אופן ב' על המטה רמז אל הצער כענין ויתחזק יס'
וישב על המטה וז' אסתר אסתר עליה וכיון כהיא היתה
באותה צרה באמצעותה זכו לכם וכו' ויאמר המלך מ'מח
לממליי כלו היעלה על דעת הרב הזה לסיס ריב בני
ובין באני ומרכבתי עם בני ישראל הטוב בעיניכם
מה שהערים לעשות סלא יאנהו את בני למען לא יהטאו
באונם ויתמו סונאיהם סל ישראל כמז'ל על אין אונם אין
אנם כתי' ויאמ' להם הגם לכבוס את המלכה עמי כלו' עלה
בדעתו לכבוס ולסלוט עליהם בהחטויאם לי ורבה להנקם
מהם על ידי ממש אוהם דברי המלך אחרונים ויאמר לו
היעלה בדעתך לכבוס את כעמי ע' אסתר המלכה באתה
מתחנן לפני כהיותי אני הנה בן מות אתה וזה ברהו' ג' מיד
ופני המן חסו ה'ל' ולהמן חסו מדאמ' ופני אינו אלא לרודיע
כ' לסרו אבר הוא לו למחמה ולמסתור ולהמן ג' ככלס חסו
וחסו חמו כענין ויגרם מפניך אויב למעלה ויאמר הסמר
למטה וכענין יסקוד ה' וכו' זה הנרצה ליכתב אמנם
פכהרי המגלה המרו בשם הרמ' ע' ז' וזק

לשונם הרמ'ע כתב רגס לכבוס אמר המלך לנשתי חייבת
 בדין ואמרת שאין ראוי לעבור על עונה כי הטאה בפומבי
 כמ'ס לפיל כמ'ס לא על המלך לברו כלו' לא כסהיה המלך
 לברו ואין אחר עמו עותהכי אם על כל הסרים ובפני כלם
 ובת מות היא כי פסעה בפרהסיא בדך ובסרים ואמרת באף
 אם אני אמחול ואעבור על פסע אמרת שאין ראוי לסרים
 סימחנו על לבוני ועל כונס עתה שאין אים עמנו בבית אלא
 אני והמלכה היעלה דעיונך עליך שתנכחני סאהרונה מזה
 אני מסיב שאין אתה הפך בטובתי לכן ופני המן חפו ונכון
 אבל כפי הפסט אולי יאמ' כי המלך כאמר אמרה לו אקתר
 את הרבר הרע הזה תמה מב' צדדים הא' בהיותו הוא המלך
 מי מלאו לבו לעשות כן לכוס אדם או אומה שלא ברצוני כי
 להמין לא נתתי רשות אלא בעם הנמצא בהם הפגם שהוא
 אמ' יסנו עם א' מפוזר ומפור' וכו' וביהודים אין בהם הפגם
 והדומי אמר אמ' לי וכו' גם אם יעלה בלבבי למלאת שחל'
 הלא ראה אף ידע כי אקתר היתה מאותו עם ולכ'א ויאמר
 המלך שתמה מצדו באומרו מי כדאי להרים ראם במלכותי
 לפני ויאמר לאקתר המלכה כלומר מי בטח סיוכל לנכחני
 לנגוע בך ולא פחד לנפסו כי אסיר את ראשו מפליו חקף
 מיד קס המלך בחמה ולא עמד פס גם לא הרחה לנפנים
 אלא פנים זועפים למען לא יענה לו וידוני המלך הלא
 ידעת כי לא שמתי עצמי בדבר מה כי אם כפיך ובדברך
 וכלבכך שאמרת שאעשהו וקצרת וקבלת להרע להם יותר

ממני ומאת ה' היה סגל העין הרשע ויאמ' כי ממנו יצא
הרשע והוא היה עמו בעבתו ומפחדו ויאמתו לא סאל כפסו
וחיו מאת המלך כי חמת מלך מלאכי מות וראה כי כלתה
אליו וע' כ' ויבקש מאסתר סקוף סוף אשה היתה וסמא
תתפתה ותתנחם בראותו שנכנע אליה והמלך להיותו סכור
וגם בכעס לא הבין כי נפילת המן על המסה הוא להתחנן
לה סתבילכו ממות ויאמ' רבם וכו' וכני המן חפסו סלא נחנו לו
מקום לענות ולא לראות פני המלך פן ינצל כדרך העולם
סהרואה פני המלך לא ימות כי כן הדת ודינא זמ' כות' ריב'
ויאמר חרכונה אליהו ז'ל גם הנה העץ מאי גם אלל אמ' לו
אדוני המלך הבט אל רוע הלב אשר לרשע הזה כי לא היה
כונתו ורעתו למלאת תאותו בהרוג ליסר' ולאסתר אללא גם
לך הראיה כי למרדכי אשר הבילך ממות מידי בנתן וחרם
בעבור זה בקס להמית לו ולזרשו ולכן עשה בביתו עץ
גבוה למען ילפינו ממנו בניו וכי ביתו וכל העולם אז עשה
המלך כאשר חכב כן יעשה לו והתליה אשר חשב לעשות
למרדכי יחול עליו וז'א תלוהו עליו מיר ויתלו אותו על אשר
עשה העץ בביתו בלי רשות המלך בהיות המלך קרוב אליו
וחמת המלך סככה אולי הוא רבק חל' מ'ס אח'ב כיום ההוא
נתן וכו' כלו' אחר ססכך חמתו והיה ברשתו נתן לו ביתו ולא
מחמת כעס ואונם כי אם ברצון כו כיום נתן הסככת למרד'
וחסס אסתר את מרדכי על בית המן מפוס ואכלת את כלל
אוניכך ואו' על בית המן סלא נאמר שהוא כמו בית פרעה

בית דוד אלא הסלימו על כל אפר כביתו ולהנקם מאשתו
 ובנותיו כתאותו ולקיים והתנחלתם אותם לעולם בהם
 תעבדו ויאמר אם על המלך טוב הכתוב מסורם אם על
 המלך טוב סימך למלך תועלת מזה וכשר הרבר
 לפני המל' ואובה אני בעיניו לא מצד יוסיי אלא מצד שהדב'
 שאני מבקשת ממך הוא דבר כשר והבון וכבודו והודו אנכי
 אדרום מעמנו יכתב להסיב את הספרים מחשבת המן ואמרה
 בן להורות לנו כי החטא תלוי על כואר המן אשר חשב לעשות
 ליהודי' מה שלא עלה בלב המלך לעשות ועשתה עצמה כמי
 שלא ידעה כי שניהם שוים לרעה ואמרה לנו אתה אמרת
 בתם והעם לעסו' בו כמוב בעיניך והוא פי' וכמו לאכד את
 כל היהודי' א' כי יכתב לכטל אותה מחשבה אשר חשב והעל'ם
 ממך המלך ואמרה כי איכבה אוכל לעשן לא ישיב לה
 המלך באשר את אשתי אל תיראי אין לך התיחסות
 עמם ומה לך אם תתקיי' הבזרה לז' איכבה אוכל להתאס'
 לראות ב' ב' דן מו' רתי כיון פי' אתימהם כענין ער עמרה
 דדי לא תבזה ארמאה באפיה אמר יצחק מה שהזכיר קמו
 עתה כפי' ויאמר המלך אחסורוס הכוכב
 כפי מה שכתבתי כמה שאז' לכתנחומה בעמות
 דלעיל ויאמר המלך אחסורוס ויאמר לאסתר כל מקום שג'
 ויאמר ויאמר אינו אלא להדרם ויאמר המלך אחסורוס ויאמר
 לאסתר המלכה אמר לה אם זה הוא מוטב ואם לאו אמרי לי
 שהוא הוא רבי אבין אמר כד שלא הכיר בה מהיתה יהודי'

מדבר עמה ע"י תורגמן כיון דאמרה ליה בת מלכים אנא
 ומכאול קא אתיבא מיד ויאמר לאסתר המלכה עכל וקסת
 דנראה זה מערכה על הדרגס לומר שבכבוד שאמר ויאמר
 ויאמר סבתחלה על ידי תורגמן ועכסו מפיו אליה מדבר
 מכל לומר חילוק זה כיון שבכל הדברות וככל האמירות או'
 ויאמ' לה המל' במסמט בודאי סהיה מדבר עמה בלי אמצעי
 ב' למה נדר האחרון מסכרת הראשון עוד מה כונת הא'
 באמרו אם הוא זה מוטב ואם לאו אמרי סהוא הוא בסלמא
 אם הוא זה מוטב ניתא אמנס אם אינו הוא למה תאמר סהוא
 הוא אכן אל כי דקונס מתקו דבריהם בריותם שבכל
 הדברו וככל הקריאו מדבר המל' עם אסתר עד כה לא נזכר
 שם המלך כפ' ע' מה ועוד כפל ויאמר ויאמ' כי ויאמ' ראשון
 בא בלי גזרה לו' א' הראשו' כי ויאמ' הראשון דבק אל מי הוא
 זה ולפי זה אפשר שאמר לה באמר אני המלך אחסורנס סמי
 לא יירא ויפחד ממני ויס' לאל ידי לנקום נקמתך לכן אל
 תכחדי ממני אם זה שאמרת שמכר אתכס אם הוא זה אשר
 לפני מוטב ואני אהרבנו וחזר ויאמר ויאמר לי אסתר דבק אל
 גזרת ואי זה הוא אמר לה אפילו סאיכנו זה אמרי לי סזה הוא
 ואל תחוס עינך עלי כי אני ידעתי את רועי ודעותי וממנו
 נדאי יבאה הפרצ' וכל זה דבר המל' לנבדו כי ונלה עסן באסו
 מחמת היין וקנא על סקראתו פעמים פעמולב: אל האסתה
 וסקצתו ונסקן אל' ר' אבין למה דחקת עכמד' מכה הכפל
 לומר סאמ' לו המלך סאפילו סאין לו מגע יד ב דבר סתאמר

שהוא הוא אין טעם רבצל אלא מער עתה היה מדבר עתה
 ע' יתורבין ועתה סיכרה דבר עמה מה אל מה וכל כן ככל
 הענין העלים הכותב סם המלך לרמון שהיה מדבר על ידי
 הרסוד אמנם עתה בפעם זאת סיכר עמה פנים אל פני
 מרוב אהבא עמה שהכירה הסיתה בת ס'ול דבר עמה
 פעם אחר פעם וע' כיזכר קמו כפי' והוא ער'ס בפס הר'ס
 ז'ל בפסו' תאו' לבו נתת לו כמז'ל הכ'ה מתאוה לתפילתן סל
 בדיקים אצת עשע כדברס עמו וכענין את כנך את יחידך
 אשר אהבת וכו' וכודאי סקנתה והר'ויה מעלה גדולה שהיה
 מדבר עמה על' מה אל מה וכענין ססמעת' מהכס הסלס
 הר' חכיה'ן יקר נרו' בפסו' מה אהבתי תורתך סמעת'י
 מענו ס'א' החכס סיתרון הלומד מן המזלל הוא כי הלומד
 המ'ך דובר עמו והאזעל' הוא דובר עם המ'ך ומכואר הוא
 כי הקורא בתורה היא מרבית עמו ונדר'יכתו כדרך יברה
 וזומ' לנדיכי סהבתו כאלהי' אמנם האזעלל הוא סואל
 מאת המ'ך סיתן לנדיכי כיתו וכל הנדיך לו ועכ'א מה
 אהבתי תורתך כעבוד סבל היום שאני קור' בה היא מדבר'
 עמי ומדריכתי כדרך יסרה ח'א היא סיס' חיוכן סמעת'י על
 כי כרותך סיתה לי אמנם לצ'ריכת אל כפי' זה עם מז'ל
 בפסו' נסע צעל עמ'ה לונכס עמ'לו לאכא'ר אלא עמלה
 לו על זר סה תורה כעממה עמלה לונכקסת אלעניו ית'
 סיבלה לונסזרי תורה ולו' אדור מה אהבתי תורתך כעבוד
 סבל היום היא מרבית כער' ומלכת עלי לונכות ומקסת

61
על מנין שהגלה לי סתרי תורה וז"ל היא סיחתי אמנם
שממתי דרך אחר יותר נכון הוא ע"ד סז"ל במסוק דרך
ירוך בכל עת למה נמסרה התורה לכדים לומר מה הסודים
בכל יום ויום שזנקה התינוק יערב לו יותר אף התורה כן
והוא רפך מ"ס"ה הוקר דגלך מכית רפך והוא המסל הדיוט
שאן וינמי ארזיהו אי גולירמיאם אה פוליהו לז"א כי היה
אנהב התורה בכל עת ובכל רגע אפי' בכל היום וכל הלילה
והבה בה וז"ל כל היום היא סיחתי ועל דרך זה שמעתי בסם
הרי"ם ז"ל במסוק ונתתי מטכני בתוככם ס' לומר ה"ב עס
סאהיה תמיד מבוי עמכם אכר זה הוא כבת רבעילה לרוב
ההתמדה ולרוב היותי רבך עמכם כמסל ס' לומר מונגת
הקנכיר ס' לביין ר' אמו די מינוס פריסיו עכ"ז ולא הגעל נפסי
אחכם מרוב ארבותי אחכם ביה יכר וכזה הותר הקוסי'
ס' אחר ס' אמ' סיתן מטכנו בתוכם פסי' ס' לא יגעל נפשו אותם
אף ס' לומר דרך אחרת להרץ הקוסי' והוא על דרך אגני
לדודי ועלי חסוקתו כלומר מהרדתי הוא פכיון ס' אגני החלק
בענין חלקי ה' והוא הכל קוהיוכר הוא ס' אגני אגוב אליוכי
כל דבר יסוב אל סרסו החלק אל הכל כענין בסזורקין
החיים והאכנים למעלה אל הארץ יסובו וכנר כסתכבת
יעלה לפמים הלרכת באמצעות העסן וס' ז' דאה גורל כחן
ס' כי מתגר עמי בהפך ועלי חסוקתו ז"ל ונתתי מטכני
והוא הכראת סכינתי כיניכם כמז"ל נתאזה רב' לעשות
דירה בתחתונים ולא מפני זה תגעל נפסי אכר בקרבכם

לכם ותצא מכם להרבה החלק שהוא הנשמה בכל מהיא
 שכינתו יען כיוותר טוב עומדת בכם עמלה בתורה ובמכות
 ואוכלת מפרי יריה וכמו שמזיכו בנפשו של משה שהיתה
 מתקסה לבאת וסני הדרכים כלם סוים וטובים וכפי דרכו
 ש'ל יאמר שאפילו הנפש הבהמית לא תגעל אתכם מרוב
 הסתעפותה בכם וכמ'ם בספ' הזוהר בפסוק והיתה נפש
 ארוכי ברורה בברור החיים בסדתו שאפילו נפשו הבהמית
 תתעורר בג' ובפנין זה כתבתי במ'ם ז'ל לבדיק גמור אין
 עבירה בא לידו סנא' נפש כיתחטא בסגנה ידוע הוא מ'ם
 ש'ל בספ' הזוהר כי הנשמה הטהורה טרם שיחטא האדם
 משלקה הב' הממו ובסוף הוא חוטא הוא בנפש הבהמית ועכ'א
 כי לבדיק גמור אין עבירה לא קטנה ולא גדולה בא לידו כי
 הב' בעזרתו כפנין בוסה רסע לבדיק אמנם מי שאין בו
 אלא נפש חוטא והוא הרבע סנא' נפש שהוא הרסע סים לו
 הנפש הבהמית תחלת חטאו הוא בסגנה במ'זל בפסוק הוי
 מושכי העון בתחלה כחוט של בוביא וכו' ז'א כי תחטא
 בסגנה אמנם אם נעלים הברל סבין נפש לגשמה יאמר
 מי שהוא צדיק גמור סבאו לידו פשע ופשמים עבירות
 ועונות ולא חטא טוב אינו חוטא כמ'זל בפסוק רגלי חסדיו
 יסמור לז'א כי כיון שעמד בגסיונו והסיג למדרב' היות צדיק
 גמור טוב אין עבירה לא קטנה ולא גדולה בא לידו ואם
 תבא לידו איזו עברה קטנה תהיה בסגנה היוצאה מלפני
 סמליט וכעל המאמ' דקדק זה מן הכפל דהיינו תחטא היינו

בשגנה אלא שהכונה מי שכלו נפשם שכלו נפשיי ולא נטה אל
החומר כי אם על כד ההכרח אל יעלה על דעתך שיחטא
ואם יחטא חטא קטן כי אין צדיק בארץ וכו' יהיה בסוג
נחזור לפנינו כי לזה נזכר מהם דמלך אחסורוס במי
שדבר עמה פה אל מה ואמ' לה מרוב אהבתו אותה
הנה ביתו נתתי לך ואותו תלו וכו' עד הנה דברי יצחק
ואמנם הם אמרו כי ענה המלך ויאמר לה למה שאמרת
כי איככה אוכל אל תמחרי וז' א' ויאמר המלך
אחסורוס אל תראי מזה כי כל מה בחשב על ראשו
בכל את ביתו נתתי לך ואותו תלו על העץ מי יסמעה ולא
יירא ויפחד מלפסוט ירו ביהודים מה לעשות עוד להם ולא
עשיתי מעתה והתם בעצמכם כתבו על היהודים כטוב
בעיניכם בסמי וחתמו בטבעתי כי לסי סכתב אמר נכתב
ונחתם בטבע' המלך אין להסיב ע' כל לא סלח להסיבם אלא
גזר סיכתבו אחרות וז' א' ויקראו סופרי המלך אפשר במרדכי
לא סלח ספרים להמון העם כאשר סלח המן אבל נתחכם
בספרי' האלו להניח הראשונות ועכ'ז תהיה תשושר גדולה
לישראל וזה סהמון כתב לכל כרי המדינות סיבריו ככל מקו'
אשר ידם מגעת להרוב לכל היהודים ולהמון העם כתב
סיקומו על היהודים ויהרבו ומרדכי כתב ואמר דעו לכם
כי בעבור סאמ' המן סימסך למלך נזק גדול בהניח אחכם
חיים כמלכותו ע' ככתב המלך לאכד לסונאי ישראל ועוד
כי לא מירם למלך אי זה עס היה מבקש לאכד ולכן כאשר

הוגד למלך שעל היהודים היתה בונתו אמר לו המלך איך
עלה בלבו להורגם ולא הסגית כאלה המלכה היתה מזרע
היהודים וגם המלכה הכנס בכלל הדת כי סוף סוף יהודית
היתה ואיך יהכן סיגזור המלך עליה ועל מולדתה לרורגם
ולכן בזה כי ב' וס' ג' לחדש הדר שהיא יום המזומן לררוב
אותם שכל המרים יעמדו עליהם להכילם וי' למה לא
קבעו פורים ביום ג' שאז היה עקר הנס וההבלח
ויס' לו' שאנו מחוייבים ל' לכת בדרכיו ית' והנה מצינו
כשנטבעו המצריים בקסו מל' כי הכרת לו' סירה
אמר הב' המעסידי טבועים בים ויהם אומרים סירה הנה
סלא יחמוץ ה' במפלתם של רבנים ונלזה לא קבעו ממח
ביום מפלת האויבים כי אם ביום מנוחת ישראל כי לחלית
זה אנו סמחים נחזור למ' כי נוסח הכתב אשר שלח מרדכי
אל קרי המדינות הנוסח ההוא כלה אל היהודים לפי שיעמדו
על נפכם להגזל מאויביכם ולהנקה מהקמים עליהם
ומהצרים אותם ולכן לא שלח כתב להמון העם לפי שיהיו
בטוחים המון העם והצרים להצר לישראל ולא ידעו כי כלתם
הליהם הרעה מאת המלך ועוד כתב לרם בתוך הכתב
שהכתב הזה מנגדת לכתב המן באופן ראמו' מבני ריבוי את
הקברים הראשונות כי כתב הכר ננת' בכס המלך איך להרטי'
אבל מה שכתב לגדולים היה שיתקיימו בכרימון ביקומו
הצרים לאבוי ליהודים ובקומם לנרוץ הרץ יקומו ורנדים
ועברי המלך ויכילום ויניחו ליהודים לענות בהם כרצונם

באופן שיחיימו הראשונות והאחרונות ואז יתמודת זה בלוי
לכל העמים שידעו כי בן צוה המלך סיכתו לכל הסדים
שיעזרו ליהודים וצוה איך ספק סינצלו ישראל מצרתם ביום
ההוא זהו מה בעולה מבמבומי הפסוקים ומאמרי רז"ל תול
כטל אמרתם לעזרת רדיוס האמור אמנם יסמי שאמ' כי
בתב מדרכי היה אומר המן קשר ומרד במלך
שהמלך גזר שהיהודים ינקמו מאויביהם והוא כתב שהאויבים
יהרגו ליהודים ונ' כנהרג הוא וכיוצא הוא ומרדכי
יצאו' באלספר שהב' היסלס לאויביו במולס
כי בזכות סקרע מרדכי את כנרין כאשר ידע כל אשר נעשה
נתן לו סכרו סהלכי סוהו כלכוס מלכות תכלת וחור סהס סמי
צבעים חלוקים כנראה סהיה לכוס מסני כגדים בזכות
סקרע מלכוסו לפנים וכנגד מה ססס סק ואפר על ראשו
נתן לוהס' ית עטרת זהב גדולה סמונחת במקום סמניחיס
האפר כענין לסוס לאכלי ציון פאר תחת אפר וכנגד הצעק'
גדולה ומרה זכה לתכריך בוך כענין ומעטה תהלה תחת רוח
ככא' וכנגד והעיר סוסן גבוכה אמ' והעיר סוסן בהלה וסמחה
וסאר הכתובים ככר פירסכוס ואמר ורבים מעמי הארץ
כנגד מ'ס וסק ואפר יוצע לרבים וענין היהידות היה סהס
אמרו כלככס אס ימיהונו נורה לרתס וכמיר דתינו וצוה
כתנצל לכן כעת היסופה כל אותס הרבים סהיה בהס דעות
שרות ונססדות להיות כסאר עמי הארץ עתה היו מתיהדים
ועאמינים בה' ובתורתו נקהלו היהודים סכמוסן ובמוכן

נקהלו בשאר המדינות ובכפרים והפרזים וכלם כוונו שלא
 להצטרף ולסלוח יד אלא במבקשי רעת' וכסידעו זה האומן לא
 עמד איש בפניהם לא קטן ולא חשוב הרמז במלת איש וכו'
 ובכונה לפני המלך אמר וכו' אמר יבחק הכונה שהטבים
 פי המלך עם מה שכתבו בספר מרוב אהבת אמת ומפריטי
 המנילה אמרו שאמ' חוזר למרדכי שכסבאה אבת לפני המל'
 אמ' מרדכי והתפלל לאל שוכת הכתו' בתור' כתוב זאת זכרון
 בספר וכו' יעמוד לה להצילה ממות ואם לפרש כפי דרכם
 שתחזור מלת אמר למ' והוא כי הק' כה אמ' עם הספר כלנ'
 הכתוב בתורת אמתה את זכר עמלק וכו' יעמוד לה

ויסם המלך אחסורוס מס על האר' אמר זה שתת
 להור' ססס המג הזה לתהות בקנקני היוסבי'
 תחתיו איס הם כנברו על הרבו את המן וכניו בעבור היהוד'
 ואין פוכה מה כי מרדכי וכו' אמ' יהו' להודיע כי להיותו יהודי
 כסר עלה לבדולה ונדול ליהודי' להודיע' כדרך יסרה בע' כ'
 ורבוי לרב אחיו ולא לכלם הסך האי צורבא מרבנן דרחמו
 ליה וכו' דורס וכו' לעמוד וקא ולא לו ודובר סלו' לכל זרעו
 הסך כל אחירס וכו' סאמי' לעניי' היה מקדים שלום

תוספת

Ms. per me h. d. g. a. m. a. g. l. l. o.
 161

